

Bruksela, 1 grudnia 2015 r.
(OR. en)

14423/15

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2013/0081 (COD)

MIGR 64
RECH 283
EDUC 304
CODEC 1558
SOC 685

NOTA

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada
Nr dok. Kom.:	7869/13 MIGR 27 RECH 87 EDUC 97 CODEC 669
Dotyczy:	Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu za wynagrodzeniem i bez wynagrodzenia, wolontariacie lub pracy w charakterze <i>au pair</i> [wersja przekształcona] [pierwsze czytanie] – Porozumienie polityczne

1. W dniu 26 marca 2013 r. Komisja przedstawiła wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie warunków wjazdu i pobytu w celu prowadzenia badań naukowych, odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu za wynagrodzeniem i bez wynagrodzenia, wolontariacie lub pracy w charakterze *au pair*. We wniosku przekształca się i zmienia dyrektywę 2004/114/WE w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie oraz dyrektywę 2005/71/WE w sprawie szczególnej procedury przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych. Celem niniejszego wniosku jest poprawienie ram prawnych mających zastosowanie do kategorii obywateli państw trzecich objętych obiema wyżej wymienionymi dyrektywami, a także rozszerzenie zakresu dyrektywy na nowe kategorie obywateli państw trzecich.

2. Parlament Europejski uchwalił swoje stanowisko w pierwszym czytaniu w dniu 25 lutego 2014 r.
3. Grupa Robocza ds. Integracji, Migracji i Wydaleń rozpoczęła omawianie wniosku w kwietniu 2013 r. W dniu 10 grudnia 2014 r. Komitet Stałych Przedstawicieli zatwierdził mandat negocjacyjny Rady.
4. Po sześciu rundach nieformalnych rozmów trójstronnych z Parlamentem Europejskim w dniach 3 i 31 marca, 26 maja, 16 lipca, 29 października i 17 listopada 2015 r. współprawodawcy osiągnęli porozumienie w sprawie tekstu, przy wsparciu Komisji.
5. Na posiedzeniu w dniu 26 listopada Komitet Stałych Przedstawicieli zatwierdził tekst wynegocjowany z Parlamentem Europejskim. Przy tej okazji delegacja AT zapowiedziała, że wstrzyma się od głosu w sprawie tej dyrektywy.
6. Komisja LIBE w Parlamencie Europejskim przeprowadziła w dniu 30 listopada głosowanie nad tekstem uzgodnionym z Radą. W dniu 1 grudnia przewodniczący Komitetu Stałych Przedstawicieli otrzymał od przewodniczącego parlamentarnej komisji LIBE pismo, w którym stwierdza on, że zaleci członkom komisji LIBE oraz zgromadzeniu parlamentarnemu zaakceptowanie – w drugim czytaniu i bez poprawek – porozumienia osiągniętego w sprawie wniosku dotyczącego niniejszej dyrektywy.
7. Komitet Stałych Przedstawicieli jest proszony o zalecenie Radzie, by:
 - przyjęła na posiedzeniu, które odbędzie się w dniach 3–4 grudnia, porozumienie polityczne co do tekstu dyrektywy w wersji przedstawionej w załączniku I;
 - wpisała do swojego protokołu oświadczenie Komisji i PE zamieszczone w załączniku II.

**Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady
w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań
naukowych, odbywania studiów, udziału w programie wymiany młodzieży szkolnej lub
projekcie edukacyjnym, szkoleniu, wolontariacie lub pracy w charakterze *au pair***

[WERSJA PRZEKSZTAŁCONA]

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 79 ust. 2
lit. a) i b),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Do dyrektywy Rady 2004/114/WE¹ oraz dyrektywy Rady 2005/71/WE² wprowadzonych
ma być szereg zmian. Dla zachowania przejrzystości dyrektywy te należy przekształcić.

¹ Dyrektywa Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków
przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie
młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie (Dz.U. L 375
z 23.12.2004, s. 12).

² Dyrektywa Rady 2005/71/WE z dnia 12 października 2005 r. w sprawie szczególnej
procedury przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych
(Dz.U. L 289 z 3.11.2005, s. 15).

- (2) Niniejsza dyrektywa powinna stanowić odpowiedź na potrzeby wskazane w sprawozdaniach z wdrażania tych dwóch dyrektyw³: zaradzić wykrytym słabościom, zapewnić większą przejrzystość i pewność prawa oraz stworzyć spójne ramy prawne dla różnych grup osób przybywających do Unii z państw trzecich. Powinna ona w związku z tym uprościć i zrationalizować istniejące przepisy dotyczące różnych grup w ramach jednego instrumentu. Mimo iż grupy objęte zakresem niniejszej dyrektywy różnią się między sobą, mają one również szereg wspólnych cech, dzięki czemu możliwe jest objęcie ich wspólnymi ramami prawnymi na poziomie Unii.
- (3) Niniejsza dyrektywa powinna przyczyniać się do realizacji celu programu sztokholmskiego, którym jest zbliżanie przepisów krajowych dotyczących warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich. Imigracja spoza Unii jest jednym ze źródeł napływu wysoko wykwalifikowanych osób, a zapotrzebowanie zwłaszcza na studentów i naukowców coraz bardziej rośnie. Tworząc kluczowy atut Unii – kapitał ludzki – odgrywają oni ważną rolę w zapewnianiu inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego, sprzyjającego włączeniu społecznemu, a tym samym przyczyniają się do realizacji celów strategii Europa 2020.
- (4) W sprawozdaniach z wdrażania obu dyrektyw wskazano pewne niedociągnięcia zwłaszcza w zakresie warunków przyjmowania, praw, gwarancji proceduralnych, dostępu studentów do rynku pracy w czasie studiów oraz przepisów dotyczących mobilności wewnątrzunijnej. Za niezbędne uznano również pewne konkretne usprawnienia wobec obywateli państw trzecich, którzy należą do kategorii objętych przepisami fakultatywnymi. Prowadzone następnie szersze konsultacje unaoczyły także konieczność zapewnienia naukowcom i studentom lepszych możliwości poszukiwania pracy, a pracownikom *au pair*, którzy nie podlegają przepisom obecnych instrumentów – lepszej ochrony.
- (5) W celu stopniowego ustanowienia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości Traktat przewiduje przyjmowanie środków w dziedzinach azylu, imigracji i ochrony praw obywateli państw trzecich.

³ COM(2011) 587 final i COM(2011) 901 final.

- (6) Celem niniejszej dyrektywy powinien być także rozwój kontaktów międzyludzkich i mobilności, które są ważnymi elementami polityki zewnętrznej Unii, zwłaszcza wobec państw objętych europejską polityką sąsiedztwa lub strategicznych partnerów Unii. Powinna ona umożliwić lepszy wkład w globalne podejście do kwestii migracji i mobilności oraz towarzyszące mu partnerstwa na rzecz mobilności, które oferują konkretne ramy dialogu i współpracy między państwami członkowskimi i państwami trzecimi, w tym ułatwiają i porządkują legalną migrację.
- (7) Migracja w celach określonych w niniejszej dyrektywie powinna wspierać powstawanie oraz zdobywanie wiedzy i umiejętności. Jest to korzystne zarówno dla zainteresowanych migrantów i ich kraju pochodzenia, jak i przyjmującego państwa członkowskiego, a jednocześnie wzmacnia więzi kulturowe i wzbogaca różnorodność kulturową.
- (8) Niniejsza dyrektywa powinna promować Unię jako atrakcyjne miejsce do badań i innowacji oraz zwiększać jej szanse w globalnej rywalizacji o talenty i w ten sposób prowadzić do poprawy ogólnej unijnej konkurencyjności i unijnych wskaźników wzrostu, a jednocześnie do tworzenia miejsc pracy w większej mierze przyczyniających się do wzrostu PKB. Otwarcie się Unii na obywateli państw trzecich, którzy mogą zostać przyjęci w celu prowadzenia badań, wpisuje się także w inicjatywę przewodnią „Unia innowacji”. Stworzenie otwartego rynku pracy dla naukowców unijnych i naukowców z państw trzecich zostało także potwierdzone jako jeden z zasadniczych celów europejskiej przestrzeni badawczej – jednolitej przestrzeni, w której naukowcy mogą swobodnie się przemieszczać, a wiedza naukowa i technologie podlegają swobodnej wymianie.

- (9) Przyjmowanie naukowców powinno zostać ułatwione w drodze procedury przyjmowania, która byłaby niezależna od stosunku prawnego łączącego ich z przyjmującą instytucją badawczą i poprzez zaniechanie wymagania od nich poza ogólnym zezwoleniem dodatkowo zezwolenia na pracę. Procedura powinna opierać się na współpracy pomiędzy instytucjami badawczymi a organami imigracyjnymi w państwach członkowskich. Powinna ona przyznawać tym pierwszym kluczową rolę w procedurze przyjmowania, po to by ułatwić i przyspieszyć wjazd i pobyt naukowców z państw trzecich w Unii , a jednocześnie utrzymać uprawnienia państw członkowskich w zakresie polityki imigracyjnej. Instytucje badawcze, które mogą być wcześniej zatwierdzane przez państwa członkowskie, powinny być w stanie podpisać z obywatelem państwa trzeciego umowę o przyjęcie albo kontrakt – w celu prowadzenia działalności badawczej. Państwa członkowskie powinny wydać zezwolenie na podstawie umowy o przyjęcie lub kontraktu, jeśli spełnione są warunki wjazdu i pobytu.
- (10) Ponieważ wysiłek, który należy włożyć, aby osiągnąć cel – inwestowanie 3 % PKB w badania, dotyczy głównie sektora prywatnego, należy zachęcać, w stosownych przypadkach, do zrekrutowania w nadchodzących latach większej liczby naukowców.

- (11) W celu uczynienia Unii bardziej atrakcyjną dla naukowców będących obywatelami państw trzecich członkowie ich rodziny, zdefiniowani w dyrektywie Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin⁴, powinni mieć możliwość towarzyszenia im i korzystania z przepisów dotyczących mobilności wewnątrzunijnej. Członkowie rodziny powinni mieć dostęp do rynku pracy pierwszego państwa członkowskiego, a w przypadku mobilności długoterminowej – drugich państw członkowskich, z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności, takich jak szczególnie wysoki poziom bezrobocia, kiedy to państwa członkowskie powinny przez okres nieprzekraczający 12 miesięcy zachować możliwość przeprowadzenia testu wykazującego, że dane stanowisko nie może zostać obsadzone w oparciu o zasoby krajowego rynku pracy. Z wyjątkiem odstępstw przewidzianych niniejszą dyrektywą zastosowanie powinny mieć wszystkie przepisy dyrektywy 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r., w tym przepisy dotyczące powodów odrzucania wniosków o wjazd i pobyt członków rodziny, cofania ich dokumentów pobytowych lub odmowy przedłużenia ważności takich dokumentów. Zatem dokumenty pobytowe członków rodziny mogą zostać cofnięte lub nieprzedłużone, jeśli zezwolenie dla naukowca, któremu towarzyszą, wygaśnie, a oni sami nie posiadają autonomicznego prawa pobytu.
- (12) W stosownych przypadkach należy zachęcać państwa członkowskie do traktowania doktorantów jako naukowców.
- (13) Wprowadzenie w życie niniejszej dyrektywy nie powinno prowadzić do drenażu mózgów z krajów wschodzących lub krajów rozwijających się. Należy przedsięwziąć wspólnie z krajami pochodzenia środki wspomagające reintegrację naukowców w krajach pochodzenia w celu stworzenia wszechstronnej polityki migracyjnej.

⁴ Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s. 12.

- (14) W celu promowania całej Europy jako światowego centrum doskonałości w zakresie studiów wyższych i szkoleń należy poprawić i uprościć warunki wjazdu i pobytu osób, które chcą przybyć do Unii w tych celach. Jest to zgodne z celami planu modernizacji europejskich systemów szkolnictwa wyższego⁵, zwłaszcza w kontekście umiędzynarodowienia europejskiego szkolnictwa wyższego. W zakres takich działań wchodzi zbliżanie odnośnych przepisów krajowych państw członkowskich. W tym kontekście i zgodnie z konkluzjami Rady w sprawie modernizacji szkolnictwa wyższego⁶, termin „szkolnictwo wyższe” obejmuje wszystkie instytucje szkolnictwa wyższego, w tym m.in. uniwersytety, wyższe szkoły nauk stosowanych, instytuty technologiczne, „grandes écoles”, szkoły biznesu, wyższe szkoły inżynierskie, „instituts universitaires de technologie”, kolegia, wyższe szkoły zawodowe, politechniki, akademie.
- (15) Rozszerzenie i pogłębienie procesu bolońskiego, zapoczątkowanego wspólną deklaracją europejskich ministrów edukacji podpisaną w Bolonii w dniu 19 czerwca 1999 r., doprowadziło do powstania bardziej porównywalnych, zgodniejszych i spójniejszych systemów szkolnictwa wyższego w krajach objętych procesem, ale także poza tymi krajami. Sytuacja ta wynika z faktu, iż władze krajowe wspierają mobilność studentów, a instytucje szkolnictwa wyższego uwzględniają ją w swoich programach. Fakt ten powinien znaleźć odzwierciedlenie w udoskonalonych przepisach dotyczących wewnątrzunijnej mobilności studentów. Uczynienie europejskiego szkolnictwa wyższego atrakcyjnym i konkurencyjnym jest jednym z celów deklaracji bolońskiej. W wyniku procesu bolońskiego powstał europejski obszar szkolnictwa wyższego. Jego trzystopniowa struktura z czytelnymi programami oraz tytułami i stopniami, a także wprowadzenie ram kwalifikacji uczyniły studiowanie w Europie bardziej atrakcyjnym dla studentów będących obywatelami państw trzecich.

⁵ COM(2011) 567 final.
⁶ OJ C 372, 20.12.2011, p. 36-41

- (16) Państwa członkowskie powinny określić, zgodnie ze swoimi przepisami krajowymi, czas trwania i inne warunki kursów przygotowawczych dla studentów objętych niniejszą dyrektywą.
- (17) Dowód przyjęcia obywatela państwa trzeciego przez instytucję szkolnictwa wyższego mogą stanowić między innymi list lub zaświadczenie potwierdzające wpisanie takiej osoby na listę studentów.
- (18a) Obywatele państw trzecich składający wniosek o przyjęcie jako stażysty powinni przedłożyć dowód uzyskania tytułu lub stopnia przyznawanego w ramach szkolnictwa wyższego w ciągu dwóch lat poprzedzających datę złożenia wniosku lub dowód odbywania studiów w państwie trzecim prowadzących do uzyskania tytułu lub stopnia przyznawanego w ramach szkolnictwa wyższego. Ponadto powinni oni przedstawić umowę o staż, zawierającą opis programu stażu i określającą jego cel edukacyjny lub składniki edukacyjne, czas jego trwania oraz warunki nadzoru nad stażystami, dowodzącą, że będą oni faktycznie odbywać staż, a nie wykonywać zwykłą pracę. Ponadto można wymagać od podmiotów przyjmujących udowodnienia, że staż nie zastępuje stanowiska pracy. Jeśli w prawie krajowym, układach zbiorowych lub praktykach przewidziane są szczególne warunki dotyczące stażystów, państwa członkowskie mogą wymagać od obywateli państw trzecich składających wniosek o przyjęcie jako stażysty spełnienia tych szczególnych warunków.
- (18b) Pracownicy odbywający staż, którzy przybywają do pracy w Unii w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, nie powinni podlegać niniejszej dyrektywie, jako że objęci są oni zakresem dyrektywy 2014/66/UE w sprawie przeniesień wewnątrz przedsiębiorstwa.
- (18c) Niniejsza dyrektywa powinna wspierać cele wolontariatu europejskiego, by rozwijać solidarność, wzajemne zrozumienie i tolerancję wśród młodych ludzi i w społeczeństwach, w których żyją, a jednocześnie przyczyniać się do zwiększania spójności społecznej i promowania aktywności obywatelskiej wśród młodzieży. W celu spójnego zapewnienia dostępności wolontariatu europejskiego na obszarze Unii państwa członkowskie powinny stosować przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące obywateli państw trzecich wnioskujących o udział w wolontariacie europejskim.

- (19) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania przepisów niniejszej dyrektywy do uczniów, wolontariuszy pracujących poza ramami wolontariatu europejskiego i pracowników *au pair*, aby ułatwić im wjazd i pobyt oraz zapewnić im prawa.
- (19b) Jeśli państwa członkowskie postanowią stosować niniejszą dyrektywę do uczniów, zachęca się je do zapewnienia, by krajowa procedura przyjmowania nauczycieli, których zadaniem jest wyłącznie towarzyszenie uczniom uczestniczącym w programie wymiany młodzieży szkolnej lub projekcie edukacyjnym, była spójna z procedurą dotyczącą uczniów przewidzianą w niniejszej dyrektywie.
- (21) Praca w charakterze *au pair* przyczynia się do rozwijania kontaktów międzyludzkich poprzez umożliwianie obywatelom państw trzecich doskonalenia umiejętności językowych, rozwijania wiedzy o państwach członkowskich Unii Europejskiej i budowania więzi kulturowych z tymi państwami. Jednocześnie obywatele państw trzecich pracujący w charakterze *au pair* mogą być narażeni na nadużycia. Dlatego też państwa członkowskie mogą dokonać transpozycji przepisów zawartych w niniejszej dyrektywie w zakresie wjazdu i pobytu pracowników *au pair* w celu zapewnienia ich uczciwego traktowania i odpowiedzenia na ich konkretne potrzeby.
- (21-a) Jeśli zainteresowany obywatel państwa trzeciego może udowodnić, że dysponuje środkami na czas trwania swojego pobytu w danym państwie członkowskim pochodzącymi z dodatku, dofinansowania lub stypendium, ważnej umowy o pracę, wiążącej oferty zatrudnienia lub zobowiązania finansowego ze strony organizacji zajmującej się wymianą młodzieży szkolnej, jednostki przyjmującej stażystów, organizacji odpowiedzialnej za wolontariat, rodziny goszczącej lub organizacji pośredniczącej w zatrudnianiu pracowników *au pair*, państwa członkowskie powinny wziąć takie środki pod uwagę przy dokonywaniu oceny co do dysponowania wystarczającymi środkami. Państwa członkowskie mogą określić orientacyjną kwotę odniesienia, uznaną przez nie za „wystarczające środki”, która to kwota może się różnić w zależności od kategorii obywateli państw trzecich.
- (21-b) Zachęca się państwa członkowskie do zezwalania wnioskodawcom na przedstawianie dokumentów i informacji w określonym przez nie języku urzędowym Unii Europejskiej innym niż język urzędowy tych państw.

- (21 NOWY) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia procedury zatwierdzania publicznych lub prywatnych instytucji badawczych pragnących przyjąć naukowców będących obywatelami państw trzecich lub instytucji szkolnictwa wyższego pragnących przyjąć studentów będących obywatelami państwa trzeciego. Takie zatwierdzenie powinno się odbywać zgodnie z procedurami określonymi w prawie krajowym lub w praktyce administracyjnej danego państwa członkowskiego. Wnioski kierowane do zatwierdzonych instytucji badawczych lub instytucji szkolnictwa wyższego powinny podlegać ułatwieniom i przyspieszać wjazd i pobyt na terytorium Unii naukowców lub studentów będących obywatelami państw trzecich.
- (21a) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia procedury zatwierdzania jednostek przyjmujących uczniów, stażystów lub wolontariuszy. Państwa członkowskie miałyby możliwość stosowania tej procedury do niektórych lub wszystkich kategorii jednostek przyjmujących. Takie zatwierdzenie powinno się odbywać zgodnie z procedurami określonymi w prawie krajowym lub w praktyce administracyjnej danego państwa członkowskiego. Wnioski kierowane do zatwierdzonych jednostek przyjmujących powinny przyspieszać wjazd i pobyt obywateli państw trzecich na terytorium Unii.
- (21b) Państwa członkowskie mogą zdecydować o ustanowieniu procedur zatwierdzania jednostek przyjmujących. Jeśli takie procedury zostaną ustanowione, państwa członkowskie mogą zezwolić na przyjmowanie obywateli państw trzecich jedynie za pośrednictwem zatwierdzonych jednostek przyjmujących albo ustanowić procedurę zatwierdzania, a jednocześnie zezwolić na przyjmowanie obywateli państw trzecich także za pośrednictwem niezatwierdzonych jednostek przyjmujących.
- (21c) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla prawa państwa członkowskiego do wydawania zezwoleń – do celów studiów, badań naukowych lub szkoleń innych niż te regulowane dyrektywą – obywatelom państw trzecich, którzy nie są objęci zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.
- (22) Jeśli spełnione zostają ogólne i szczególne warunki przyjęcia, państwa członkowskie powinny w określonym terminie wydać zezwolenie. Jeśli państwo członkowskie wydaje dokument pobytowy jedynie na swoim terytorium, a wszystkie warunki przyjęcia określone w niniejszej dyrektywie zostają spełnione, państwo członkowskie powinno przyznać danemu obywatelowi państwa trzeciego wymaganą wizę i powinno zapewnić skuteczną współpracę właściwych organów w tym zakresie. W przypadku gdy państwo członkowskie nie wydaje wiz, powinno przyznać obywatelowi państwa trzeciego równoważne zezwolenie umożliwiające wjazd na swoje terytorium.

- (23) W zezwoleniach należy wskazać status danego obywatela państwa trzeciego. Państwa członkowskie mogą podać dodatkowe informacje w formie papierowej lub drogą elektroniczną, o ile nie stanowi to dodatkowych warunków.
- (24) Różne okresy ważności zezwoleń wydawanych na podstawie niniejszej dyrektywy powinny odzwierciedlać specyficzny charakter pobytu każdej z kategorii.
- (24a) Państwa członkowskie powinny mieć prawo do określenia, że całkowity okres pobytu studentów nie może przekraczać maksymalnego czasu trwania studiów zdefiniowanego w prawie krajowym. W tym kontekście maksymalny czas trwania studiów może również obejmować, jeśli przewiduje to prawo krajowe danego państwa członkowskiego, ewentualne wydłużenie studiów w celu powtórzenia roku lub kilku lat studiów.
- (25) Państwa członkowskie mogą pobierać od wnioskodawców opłaty za rozpatrywanie wniosków o wydanie zezwolenia i za powiadomienia. Wysokość opłat nie powinna być nieproporcjonalna ani wygórowana, tak by nie stanowiły one przeszkody w realizacji celów niniejszej dyrektywy.
- (26) Prawa przyznawane obywatelom państw trzecich objętym zakresem niniejszej dyrektywy nie powinny zależeć od formy zezwolenia wydawanego przez państwo członkowskie.
- (28) Możliwa powinna być odmowa przyjęcia danej osoby do celów niniejszej dyrektywy z należycie uzasadnionych powodów. W szczególności powinna być możliwa odmowa przyjęcia danego obywatela państwa trzeciego, jeżeli na podstawie oceny okoliczności, w indywidualnym przypadku i z uwzględnieniem zasady proporcjonalności państwo członkowskie uzna, że taki obywatel stanowi potencjalne zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego.

(28a) Celem niniejszej dyrektywy nie jest regulacja wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia zatrudnienia i nie ma ona na celu harmonizacji przepisów krajowych lub praktyk w państwach członkowskich w odniesieniu do statusu pracowników. Możliwe jest jednak, że w niektórych państwach członkowskich konkretne kategorie obywateli państw trzecich określone w niniejszej dyrektywie uznaje się za osoby pozostające w stosunku pracy na podstawie prawa krajowego, układów zbiorowych lub praktyki.

Jeżeli dane państwo członkowskie uznaje naukowców, wolontariuszy, stażystów lub pracowników *au pair* będących obywatelami państw trzecich za osoby pozostające w stosunku pracy, państwo to powinno zachować prawo do regulowania wielkości napływu na swoje terytorium tej kategorii lub tych kategorii obywateli państw trzecich.

(28abis) W przypadku naukowców, wolontariuszy, stażystów lub pracowników *au pair* będących obywatelami państw trzecich, którzy mają nawiązać stosunek pracy w danym państwie członkowskim, państwo to powinno mieć możliwość przeprowadzenia testu wykazującego, że dane stanowisko nie może zostać obsadzone w oparciu o zasoby krajowego rynku pracy.

(28b) W odniesieniu do studentów ograniczanie wielkości napływu nie powinna mieć zastosowania, gdyż – nawet jeśli mają oni prawo do pracy podczas studiów zgodnie z warunkami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie – ubiegają się o wjazd na terytorium państw członkowskich w celu odbycia studiów w pełnym wymiarze, traktowanych jako ich główne zajęcie, a elementem tych studiów może być obowiązkowe szkolenie przewidziane w trakcie studiów.

(28c) Jeżeli naukowiec, wolontariusz, stażysta lub pracownik *au pair* przyjęty na terytorium danego państwa członkowskiego wnioskuje o przedłużenie ważności zezwolenia w celu nawiązania stosunku pracy lub kontynuowania nawiązanego stosunku pracy w tym państwie członkowskim, z wyjątkiem naukowca, który kontynuuje stosunek pracy z tą samą jednostką przyjmującą, państwo to powinno mieć możliwość przeprowadzenia testu wykazującego, że dane stanowisko nie może zostać obsadzone w oparciu o zasoby krajowego rynku pracy.

- (29) W przypadku wątpliwości co do powodów złożenia wniosku o przyjęcie państwa członkowskie powinny móc przeprowadzić odpowiednie kontrole lub zażądać przedstawienia dowodów w celu dokonania indywidualnej oceny badań naukowych, studiów, szkoleń, wolontariatu, programu wymiany młodzieży szkolnej, projektu edukacyjnego lub pracy w charakterze *au pair*, planowanych przez wnioskodawcę, i powinny przeciwdziałać nadużywaniu i niewłaściwemu stosowaniu procedury określonej w niniejszej dyrektywie.
- (29a) Jeżeli przedstawione informacje są niekompletne, państwa członkowskie powinny powiadomić wnioskodawcę w rozsądnym terminie o wymaganych dodatkowych informacjach oraz wyznaczyć rozsądny termin ich przedstawienia. W przypadku nieprzedstawienia dodatkowych informacji w wyznaczonym terminie wniosek może zostać odrzucony.
- (30) Organy krajowe powinny powiadomić obywateli państw trzecich, którzy występują z wnioskiem o przyjęcie w państwach członkowskich na podstawie niniejszej dyrektywy, lub ich jednostki przyjmujące o decyzji w sprawie wniosku. Powinny uczynić to na piśmie tak szybko, jak to możliwe, i nie później niż w terminie określonym w niniejszej dyrektywie.
- (31) Niniejsza dyrektywa ma na celu ułatwienie wewnątrzunijnej mobilności studentów i naukowców m.in. poprzez zmniejszenie obciążeń administracyjnych związanych z mobilnością istniejących w wielu państwach członkowskich. Na rzecz tego celu niniejsza dyrektywa ustanawia specjalny system mobilności wewnątrzunijnej, w którym obywatel państwa trzeciego posiadający zezwolenie na wjazd i pobyt w celu prowadzenia badań naukowych lub odbywania studiów wydane przez pierwsze państwo członkowskie ma prawo wjazdu, pobytu i prowadzenia części swoich badań lub studiów na terytorium jednego lub większej liczby drugich państw członkowskich zgodnie z przepisami regulującymi mobilność w ramach niniejszej dyrektywy.
- (31a) Aby naukowcy mogli bezproblemowo przemieszczać się z jednej instytucji badawczej do kolejnej w związku z prowadzoną przez nich działalnością badawczą, ich mobilność krótkoterminowa powinna obejmować pobyty w drugich państwach członkowskich przez okres do 180 dni na państwo członkowskie w każdym 360-dniowym okresie. Mobilność długoterminowa naukowców powinna obejmować pobyty na terytorium jednego lub większej liczby drugich państw członkowskich przez okres dłuższy niż 180 dni na państwo członkowskie. Członkowie rodziny naukowca powinni być uprawnieni do towarzyszenia naukowcowi w okresie mobilności. Procedura ich mobilności powinna być spójna z procedurą zastosowaną wobec naukowca, któremu towarzyszą.

- (31b) W odniesieniu do studentów objętych unijnym lub wielostronnym programem lub porozumieniem między co najmniej dwiema instytucjami szkolnictwa wyższego w celu zapewnienia ciągłości ich studiów niniejsza dyrektywa powinna przewidywać mobilność, której celem jest pobyt na terytorium jednego lub większej liczby drugih państw członkowskich przez okres do 360 dni na państwo członkowskie.
- (31c) W przypadku gdy naukowiec lub student przenosi się do drugiego państwa członkowskiego na podstawie procedury powiadamiania i niezbędny jest dokument umożliwiający mu dostęp do usług i praw, drugie państwo członkowskie może wydać takiemu naukowcowi lub studentowi dokument potwierdzający, że jest on uprawniony do pobytu na terytorium tego państwa członkowskiego. Dokument ten nie może stanowić dodatkowego wymogu, warunkującego korzystanie z praw przewidzianych w niniejszej dyrektywie i powinien mieć jedynie charakter deklaracyjny.
- (31d) Choć specjalny system mobilności ustanowiony niniejszą dyrektywą powinien przewidywać autonomiczne zasady wjazdu i pobytu do celów badań naukowych lub studiów w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie, które wydało pierwotne zezwolenie, wszystkie pozostałe zasady regulujące przepływ osób przez granice, określone w stosownych przepisach dorobku Schengen, powinny nadal mieć zastosowanie.
- (31e) Jeżeli zezwolenie jest wydawane przez państwo członkowskie niestosujące w pełni dorobku Schengen, a naukowiec lub członek jego rodziny lub student w ramach mobilności wewnątrzunijnej przekraczają granicę zewnętrzną w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady, państwa członkowskie powinny być uprawnione do żądania przedstawienia dowodów świadczących o tym, że naukowiec lub student przenosi się na ich terytorium w celu prowadzenia badań naukowych lub odbywania studiów lub że członkowie rodziny przenoszą się na ich terytorium w celu towarzyszenia naukowcowi w ramach mobilności. Poza tym w przypadku, gdy dochodzi do przekroczenia granicy zewnętrznej w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 562/2006 państwa członkowskie stosujące w pełni dorobek Schengen powinny sprawdzić dane w systemie informacyjnym Schengen i powinny odmówić prawa do wjazdu osobom lub zgłosić sprzeciw wobec mobilności osób, o których w systemie tym dokonano wpisu do celów odmowy pozwolenia na wjazd lub pobyt, o czym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1987/2006.

- (31f) Niniejsza dyrektywa powinna pozwalać drugim państwom członkowskim na wystosowanie ządania, by naukowcy lub studenci, którzy przemieszczają się na podstawie zezwolenia wydanego przez pierwsze państwo członkowskie i którzy nie spełniają warunków mobilności lub przestali spełniać te warunki, opuścili ich terytorium. Jeżeli naukowiec lub student posiadają ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie, drugie państwo członkowskie powinno móc zażądać od takiego naukowca lub studenta, by wrócili do pierwszego państwa członkowskiego, zgodnie z dyrektywą 2008/115/WE. Jeżeli drugie państwo członkowskie zezwoliło na mobilność na podstawie zezwolenia wydanego przez pierwsze państwo członkowskie, a zezwolenie to zostało cofnięte lub wygasło podczas okresu mobilności, drugie państwo członkowskie może podjąć decyzję o zawróceniu naukowca lub studenta do państwa trzeciego zgodnie z dyrektywą 2008/115/WE albo niezwłocznie zażądać od pierwszego państwa członkowskiego, by pozwoliło tym osobom na ponowny wjazd na swoje terytorium. W tym ostatnim przypadku pierwsze państwo członkowskie powinno wydać naukowcowi lub studentowi dokument pozwalający na ponowny wjazd na jego terytorium.
- (32) Unijne polityki i przepisy imigracyjne, z jednej strony, oraz unijne polityki i programy sprzyjające mobilności naukowców i studentów w UE, z drugiej strony, powinny lepiej się uzupełniać. Ustalając okres ważności zezwolenia wydawanego naukowcom i studentom, państwa członkowskie powinny wziąć pod uwagę planowaną mobilność do innych państw członkowskich, zgodnie z przepisami dotyczącymi mobilności. Naukowcy i studenci objęci unijnymi lub wielostronnymi programami obejmującymi środki w zakresie mobilności lub porozumieniami między co najmniej dwiema instytucjami szkolnictwa wyższego powinni mieć prawo do otrzymania zezwoleń ważnych co najmniej dwa lata, o ile spełniają oni odpowiednie warunki przyjęcia na taki okres.
- (33) W celu umożliwienia studentom pokrycia części kosztów studiów i w miarę możliwości zdobycia doświadczenia praktycznego należy przez okres trwania studiów dać im dostęp do rynku pracy państwa członkowskiego, w którym studiują, na warunkach określonych w niniejszej dyrektywie. W tym celu należy przyznać im prawo do pracy w pewnym minimalnym wymiarze godzin, określonym w niniejszej dyrektywie. Zasada dostępu studentów do rynku pracy powinna być zasadą ogólną. Jednakże w nadzwyczajnych okolicznościach państwa członkowskie powinny mieć możliwość uwzględnienia sytuacji na krajowych rynkach pracy.

- (34) W ramach działań mających zapewnić wykwalifikowaną siłę roboczą w przyszłości studenci kończący studia w Unii powinni mieć możliwość pozostania na terytorium danego państwa członkowskiego przez okres zdefiniowany w niniejszej dyrektywie w celu rozpoznania możliwości zatrudnienia lub założenia działalności gospodarczej. Również naukowcy powinni mieć taką możliwość po zakończeniu działalności badawczej zdefiniowanej w umowie o przyjęcie. Aby otrzymać dokument pobytowy, o który się ubiegają, studenci i naukowcy mogą zostać poproszeni o przedłożenie dowodów zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy. Po otrzymaniu takiego dokumentu pobytowego od państw członkowskich osoby te przestają być uznawane za naukowców lub studentów w rozumieniu niniejszej dyrektywy. Po upływie minimalnego okresu ustalonego w niniejszej dyrektywie państwa członkowskie powinny móc sprawdzić, czy osoby te mają rzeczywistą szansę na znalezienie zatrudnienia lub założenie działalności gospodarczej. Możliwość ta pozostaje bez uszczerbku dla innych obowiązków sprawozdawczych ustanowionych w prawie krajowym do innych celów. Zezwolenie uzyskane w celu rozpoznania możliwości zatrudnienia lub założenia działalności gospodarczej nie powinno oznaczać automatycznego prawa dostępu do rynku pracy lub założenia wspomnianej działalności. Państwa członkowskie powinny zachować prawo do uwzględnienia sytuacji na swoim rynku pracy, gdy obywatel państwa trzeciego, któremu wydano zezwolenie na pozostanie na terytorium danego państwa członkowskiego do celów poszukiwania pracy lub założenia działalności gospodarczej, składa wniosek o zezwolenie na pracę w celu obsadzenia konkretnego stanowiska.
- (36) Należy zapewnić sprawiedliwe traktowanie obywateli państw trzecich objętych niniejszą dyrektywą, zgodnie z art. 79 Traktatu. Naukowcy powinni być traktowani na równi z obywatelami danego państwa członkowskiego w odniesieniu do art. 12 ust. 1 i ust. 4 dyrektywy 2011/98/UE z zastrzeżeniem możliwości ograniczenia przez to państwo członkowskie równego traktowania w szczególnych przypadkach przewidzianych w niniejszej dyrektywie. Dyrektywa 2011/98/UE, w tym ograniczenia w niej przewidziane, powinny nadal mieć zastosowanie do studentów. Dyrektywa 2011/98/UE powinna mieć zastosowanie do stażystów, wolontariuszy i pracowników *au pair*, jeśli uznaje się ich za pozostających w stosunku pracy w danym państwie członkowskim. Stażyści, wolontariusze i pracownicy *au pair*, których nie uznaje się za pozostających w stosunku pracy w danym państwie członkowskim, a także uczniowie powinni być traktowani na równi z obywatelami danego państwa członkowskiego w odniesieniu do minimalnego zestawu praw zdefiniowanego w niniejszej dyrektywie. Obejmuje on dostęp do towarów i usług, ale nie dotyczy dodatków czy pożyczek na naukę i kształcenie zawodowe.

- (36a) Równe traktowanie przyznane naukowcom i studentom oraz stażystom, wolontariuszom i pracownikom *au pair*, których uznaje się za pozostających w stosunku pracy w danym państwie członkowskim, obejmuje równe traktowanie w odniesieniu do tych działań zabezpieczenia społecznego, które wymieniono w art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004. Niniejsza dyrektywa nie harmonizuje przepisów państw członkowskich o zabezpieczeniu społecznym. Ogranicza się ona do stosowania zasady równego traktowania w dziedzinie zabezpieczenia społecznego do obywateli państw trzecich objętych jej zakresem. Ponadto niniejsza dyrektywa nie powinna przyznawać praw w przypadkach, które wykraczają poza zakres prawa Unii, na przykład w odniesieniu do członków rodziny przebywających w państwie trzecim. Nie powinno to jednak wpływać na prawo osób pozostających przy życiu, które wywodzą prawa od obywateli państw trzecich objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, do otrzymania w stosownych przypadkach renty rodzinnej mimo przebywania w państwie trzecim.
- (36b) W wielu państwach członkowskich prawo do otrzymywania świadczeń rodzinnych zależy od pewnych więzi z tym państwem członkowskim, gdyż świadczenia te służą wspieraniu pozytywnych zmian demograficznych mających na celu zapewnienie w przyszłości siły roboczej w tym państwie członkowskim. A zatem niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na prawo państwa członkowskiego do ograniczenia pod pewnymi warunkami zasady równego traktowania w odniesieniu do świadczeń rodzinnych, gdy naukowiec i towarzyszący mu członkowie rodziny przebywają w tym państwie członkowskim jedynie przez określony czas.
- (36c) W przypadku mobilności między państwami członkowskimi zastosowanie ma rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010. Niniejsza dyrektywa nie powinna przyznawać praw szerszych niż prawa już przyznane w obowiązujących przepisach unijnych w dziedzinie zabezpieczenia społecznego obywatelom państw trzecich, którzy mają interesy transgraniczne związane z różnymi państwami członkowskimi.
- (36d) Niniejszą dyrektywę należy stosować bez uszczerbku dla korzystniejszych przepisów zawartych w prawie Unii i w mających zastosowanie instrumentach międzynarodowych.
- (37) Dokumenty pobytowe, o których mowa w niniejszej dyrektywie, powinny być wydawane przez właściwe organy państwa członkowskiego przy zastosowaniu jednolitego wzoru ustanowionego w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r.

- (38) Niniejsza dyrektywa respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.
- (39) Państwa członkowskie powinny wprowadzić w życie przepisy niniejszej dyrektywy bez dyskryminacji ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub światopogląd, opinie polityczne lub wszelkie inne opinie, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.
- (40) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających państwa członkowskie zobowiązały się do składania w uzasadnionych przypadkach wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (41) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, którym jest określenie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań, odbywania studiów, udziału w szkoleniu i wolontariacie europejskim (przepisy wiążące) oraz w celu udziału w programie wymiany młodzieży szkolnej, wolontariacie innym niż wolontariat europejski lub wykonywania pracy w charakterze *au pair* (przepisy fakultatywne), nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary lub skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (42) Każde państwo członkowskie powinno zapewnić publiczne udostępnianie, zwłaszcza przez internet, odpowiednich i regularnie aktualizowanych informacji na temat jednostek przyjmujących zatwierdzonych do celów niniejszej dyrektywy oraz warunków i procedur przyjmowania obywateli państw trzecich na terytorium państw członkowskich do celów niniejszej dyrektywy.

- (43) Zgodnie z art. 1 i 2 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, i bez uszczerbku dla art. 4 tego Protokołu Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie są nią związane ani jej nie stosują.
- (44) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (45) Obowiązek transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinien ograniczać się do tych przepisów, które stanowią zasadniczą zmianę w porównaniu z wcześniejszymi dyrektywami. Obowiązek transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z wcześniejszych dyrektyw nr 2004/114/WE i 2005/71/WE.
- (46) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania dyrektyw nr 2004/114/WE i 2005/71/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa określa:

- a) warunki wjazdu obywateli państw trzecich, a w stosownym przypadku członków ich rodziny na terytorium państw członkowskich i pobytu na nim przez okres przekraczający 90 dni w celu prowadzenia badań, odbywania studiów, udziału w szkoleniu lub w wolontariacie europejskim, a w przypadku podjęcia stosownej decyzji przez państwa członkowskie – w celu udziału w programie wymiany młodzieży szkolnej lub projekcie edukacyjnym, wolontariacie innym niż wolontariat europejski lub pracy w charakterze *au pair*, a także prawa takich osób;
- b) warunki wjazdu i pobytu oraz prawa naukowców i studentów, o których mowa w lit. a), w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie, które jako pierwsze przyznało danemu obywatelowi państwa trzeciego zezwolenie na podstawie niniejszej dyrektywy;
- ba) warunki wjazdu i pobytu oraz prawa członków rodziny naukowców, o których mowa w lit. a), w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie, które jako pierwsze przyznało danemu obywatelowi państwa trzeciego zezwolenie na podstawie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy występują z wnioskiem o przyjęcie lub zostali przyjęci na terytorium państwa członkowskiego w celu prowadzenia badań, odbywania studiów, udziału w szkoleniu i w wolontariacie europejskim.

Państwa członkowskie mogą również postanowić o stosowaniu przepisów niniejszej dyrektywy wobec obywateli państw trzecich, którzy występują z wnioskiem o przyjęcie w celu udziału w programie wymiany młodzieży szkolnej lub projekcie edukacyjnym, wolontariacie innym niż wolontariat europejski lub pracy w charakterze *au pair*.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do obywateli państw trzecich:

- a) którzy ubiegają się o ochronę międzynarodową, którzy są beneficjentami ochrony międzynarodowej zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE lub są beneficjentami tymczasowej ochrony zgodnie z dyrektywą Rady 2001/55/WE w państwie członkowskim;
- b) których wydalenie zostało zawieszone z przyczyn faktycznych lub prawnych;
- c) którzy są członkami rodzin obywateli Unii, którzy skorzystali ze swobody przepływu osób w obrębie Unii;
- d) którzy korzystają w państwie członkowskim ze statusu rezydenta długoterminowego zgodnie z dyrektywą Rady 2003/109/WE⁷;
- e) którym przysługuje, wraz z członkami rodziny i bez względu na obywatelstwo, prawo do swobodnego przemieszczania się na równi z obywatelami Unii na mocy umów między Unią i jej państwami członkowskimi a państwami trzecimi albo między Unią a państwami trzecimi;
- f) którzy przybywają do Unii jako pracownicy odbywający staż w kontekście przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa na mocy dyrektywy 2014/66/UE;
- g) którzy są przyjmowani jako wysoko wykwalifikowani pracownicy zgodnie z dyrektywą Rady 2009/50/WE.

⁷ Dz.U. L 16 z 23.1.2004, s 44.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „obywatel państwa trzeciego” oznacza osobę niebędącą obywatelem Unii w rozumieniu art. 20 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- b) „naukowiec” oznacza obywatela państwa trzeciego posiadającego stopień doktora lub stosowne kwalifikacje uzyskane w ramach szkolnictwa wyższego umożliwiające mu dostęp do programów doktoranckich, wybieranego przez instytucję badawczą i przyjmowanego na terytorium państwa członkowskiego w celu prowadzenia działalności badawczej, do której wyżej wymienione kwalifikacje są zwykle wymagane;
- c) „student” oznacza obywatela państwa trzeciego przyjętego do instytucji szkolnictwa wyższego i na terytorium państwa członkowskiego w celu odbycia studiów w pełnym wymiarze, traktowanych jako jego główne zajęcie, prowadzących do uzyskania uznawanych przez odnośne państwo członkowskie kwalifikacji w ramach szkolnictwa wyższego, w tym dyplomów, świadectw lub stopni doktora w instytucjach szkolnictwa wyższego, co może obejmować kurs przygotowawczy przed podjęciem takich studiów zgodnie z przepisami krajowymi danego państwa członkowskiego lub obowiązkowe szkolenie przewidziane w trakcie studiów;
- d) „uczeń” oznacza obywatela państwa trzeciego przyjętego na terytorium państwa członkowskiego w celu uczestnictwa w uznanym lub państwowym lub regionalnym programie kształcenia średniego równoważnego poziomowi 2 lub 3 Międzynarodowej Standardowej Klasyfikacji Kształcenia (ISCED) w ramach programu wymiany lub projektu edukacyjnego prowadzonego przez instytucję oświatową zgodnie z jego przepisami krajowymi lub praktyką administracyjną;
- e) „stażysta” oznacza obywatela państwa trzeciego posiadającego tytuł lub stopień przyznawany w ramach szkolnictwa wyższego lub odbywającego studia w państwie trzecim prowadzące do uzyskania tytułu lub stopnia przyznawanego w ramach szkolnictwa wyższego i przyjętego na terytorium państwa członkowskiego na program szkoleń w celu zdobycia wiedzy, praktyki i doświadczenia w środowisku zawodowym;

- g) „wolontariusz” oznacza obywatela państwa trzeciego przyjętego na terytorium państwa członkowskiego w celu uczestnictwa w wolontariacie;
- h) „wolontariat” oznacza program działań w ramach praktycznej solidarności – oparty na programie uznanym za taki przez odnośne państwo członkowskie lub Unię – bezinteresownie realizujący cele leżące w interesie ogólnym i nieprzewidujący wynagrodzenia oprócz zwrotu kosztów lub kieszonkowego;
- i) „pracownik *au pair*” oznacza obywatela państwa trzeciego czasowo przyjmowanego na terytorium państwa członkowskiego przez rodzinę w celu podniesienia umiejętności językowych i poszerzenia wiedzy o państwie przyjmującym w zamian za wykonywanie lekkich prac domowych oraz opiekę nad dziećmi;
- j) „badania naukowe” oznaczają pracę twórczą prowadzoną w sposób systematyczny w celu zwiększenia zasobu wiedzy, w tym wiedzy o człowieku, kulturze i społeczeństwie, a także użycie tego zasobu wiedzy do znajdowania nowych zastosowań;
- k) „instytucja badawcza” oznacza jakąkolwiek instytucję publiczną lub prywatną, która prowadzi badania naukowe;
- l) „instytucja oświatowa” oznacza publiczną lub prywatną instytucję kształcenia średniego, która jest uznawana przez przyjmujące państwo członkowskie lub której kursy są uznawane zgodnie z jego przepisami krajowymi lub praktyką administracyjną na podstawie przejrzystych kryteriów i która uczestniczy w programie wymiany lub projekcie edukacyjnym w celach określonych w niniejszej dyrektywie;
- la) „projekt edukacyjny” oznacza zestaw działań edukacyjnych opracowany przez instytucję oświatową państwa członkowskiego we współpracy z podobnymi instytucjami w państwie trzecim w celu wymiany kulturalnej i wymiany wiedzy;

- lb) „instytucja szkolnictwa wyższego” oznacza wszelkiego rodzaju instytucje szkolnictwa wyższego uznane lub uważane za takie zgodnie z przepisami krajowymi, które, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową, oferują uznawane tytuły i stopnie przyznawane w ramach szkolnictwa wyższego lub inne uznawane kwalifikacje na poziomie szkolnictwa wyższego, bez względu na nazwę instytucji, lub wszelkie instytucje, które, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową, oferują kształcenie lub szkolenie zawodowe na poziomie szkolnictwa wyższego;
- lc) „jednostka przyjmująca” oznacza instytucję badawczą, instytucję szkolnictwa wyższego, instytucję oświatową, organizację odpowiedzialną za wolontariat lub jednostkę przyjmującą stażystów, do której przydzielony został obywatel państwa trzeciego do celów niniejszej dyrektywy i która mieści się na terytorium danego państwa członkowskiego, bez względu na formę prawną tej jednostki, zgodnie z prawem krajowym;
- ld) „rodzina goszcząca” oznacza rodzinę czasowo przyjmującą pracownika *au pair* i dzielącą z pracownikiem codzienne życie rodzinne na terytorium danego państwa członkowskiego na podstawie umowy zawartej między rodziną goszczącą a pracownikiem *au pair*;
- n) „zatrudnienie” oznacza wykonywanie działalności obejmującej wszelkie formy pracy, regulowane na mocy prawa krajowego lub zgodnie z mającym zastosowanie układem zbiorowym lub na mocy ustalonej praktyki, na rzecz pracodawcy lub pod jego kierownictwem lub nadzorem;
- na) „pracodawca” oznacza osobę fizyczną lub osobę prawną, na rzecz której lub pod której kierownictwem lub nadzorem podejmowane jest zatrudnienie;
- o) „pierwsze państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, które jako pierwsze przyznało obywatelowi państwa trzeciego zezwolenie na mocy niniejszej dyrektywy;
- p) „drugie państwo członkowskie” oznacza każde państwo członkowskie niebędące pierwszym państwem członkowskim;
- q) „programy UE lub programy wielostronne obejmujące środki w zakresie mobilności” oznaczają finansowane przez Unię lub przez państwa członkowskie programy, które promują mobilność obywateli państw trzecich w Unii lub w państwach członkowskich uczestniczących w odnośnych programach;

- r) „zezwolenie” oznacza dokument pobytowy lub, o ile jest to przewidziane w prawie krajowym, wizę długoterminową wydaną do celów niniejszej dyrektywy;
- ra) „dokument pobytowy” oznacza zezwolenie wydane z wykorzystaniem wzoru przedstawionego w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich upoważniające posiadacza do legalnego pobytu na terytorium państwa członkowskiego;
- s) „wiza długoterminowa” oznacza zezwolenie wydane przez państwo członkowskie zgodnie z art. 18 konwencji z Schengen lub wydane zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego niestosującego w pełni dorobku Schengen;
- t) „członkowie rodziny” oznaczają obywateli państw trzecich zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2003/86/WE⁸;

Artykuł 4

Korzystniejsze przepisy

1. Niniejsza dyrektywa nie narusza korzystniejszych przepisów:
 - a) dwustronnych lub wielostronnych umów zawartych między Unią lub Unią i jej państwami członkowskimi a jednym lub kilkoma państwami trzecimi; lub
 - b) dwustronnych lub wielostronnych umów zawartych między jednym lub kilkoma państwami członkowskimi a jednym lub kilkoma państwami trzecimi.
2. Niniejsza dyrektywa nie narusza prawa państw członkowskich do przyjęcia lub utrzymania przepisów korzystniejszych dla osób, których dotyczy, w odniesieniu do art. 9 ust. 2 lit. a), art. 16, art. 21, art. 22, art. 23, art. 24, art. 25, art. 29 i art. 30.

⁸ Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s 12.

ROZDZIAŁ II

PRZYJMOWANIE

Artykuł 5

Zasady

1. Przyjęcie obywatela państwa trzeciego na mocy przepisów niniejszej dyrektywy następuje po weryfikacji dokumentów poświadczających, że osoba ta spełnia warunki ogólne określone w art. 6 oraz warunki szczególne określone w tym spośród art. 7–14, który odnosi się do danej kategorii.
- 1a. Państwa członkowskie mogą wymagać, by wnioskodawca przedstawił dokumenty poświadczające w języku urzędowym danego państwa członkowskiego lub w innym języku urzędowym Unii Europejskiej określonym przez dane państwo członkowskie.
2. Po spełnieniu wszystkich warunków ogólnych i szczególnych dotyczących przyjęcia obywatele państw trzecich są uprawnieni do otrzymania zezwolenia. Jeśli państwo członkowskie wydaje dokumenty pobytowe tylko na swoim terytorium, a wszystkie warunki przyjęcia określone w niniejszej dyrektywie są spełnione, dane państwo członkowskie wydaje obywatelowi państwa trzeciego wymaganą wizę.

Artykuł 5a

Wielkość napływu

Niniejsza dyrektywa nie narusza prawa państwa członkowskiego do ustalania, zgodnie z art. 79 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, wielkości napływu obywateli państw trzecich, o których mowa w art. 2 ust. 1 – z wyjątkiem studentów – jeżeli dane państwo członkowskie uznaje, że pozostają oni lub będą pozostawać w stosunku pracy. Na tej podstawie i do celów niniejszej dyrektywy wniosek o wydanie zezwolenia może zostać uznany za niedopuszczalny lub zostać odrzucony.

Artykuł 6

Warunki ogólne

1. Obywatel państwa trzeciego, który występuje z wnioskiem o przyjęcie w celach określonych w niniejszej dyrektywie, spełnia następujące warunki:
 - a) przedstawił ważny dokument podróży określony w przepisach krajowych oraz, jeśli jest to wymagane, wniosek o wizę lub ważną wizę lub, w stosownych przypadkach, ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową; państwa członkowskie mogą wymagać, aby okres ważności dokumentu podróży obejmował co najmniej okres planowanego pobytu;
 - b) jeśli zgodnie z przepisami krajowymi danego państwa członkowskiego jest małoletni, przedstawił zgodę rodziców na planowany pobyt lub równoważny dokument;
 - c) przedstawił dowód posiadania ubezpieczenia zdrowotnego lub, jeśli tak przewiduje prawo krajowe, dowód złożenia wniosku o takie ubezpieczenie zdrowotne obejmujące wszystkie rodzaje ryzyka zwyczajowo objęte ubezpieczeniem w przypadku obywateli danego państwa członkowskiego. Ubezpieczenie musi być ważne przez okres planowanego pobytu;
 - e) jeśli państwo członkowskie tego wymaga, przedstawił dowód uiszczenia opłaty za rozpatrzenie wniosku zgodnie z art. 31;
 - f) przedstawił dowody wymagane przez dane państwo członkowskie potwierdzające, że w czasie swojego pobytu będzie posiadać wystarczające środki na pokrycie kosztów utrzymania bez konieczności korzystania z systemu pomocy społecznej danego państwa członkowskiego, a także na pokrycie kosztów swojej podróży powrotnej. Ocena posiadania wystarczających środków opiera się na indywidualnym badaniu danego przypadku i uwzględnia środki pochodzące m.in. z dodatku, dofinansowania lub stypendium, ważnej umowy o pracę, wiążącej oferty zatrudnienia lub zobowiązania finansowego ze strony organizacji zajmującej się wymianą młodzieży szkolnej lub organizacji odpowiedzialnej za wolontariat.

3. Państwa członkowskie mogą wymagać, by wnioskodawca przekazał adres danego obywatela państwa trzeciego na ich terytorium.

Jeśli prawo krajowe państwa członkowskiego wymaga, by adres został przekazany w chwili składania wniosku, a dany obywatel państwa trzeciego nie zna jeszcze swojego przyszłego adresu, państwa członkowskie akceptują adres tymczasowy. W takim przypadku dany obywatel państwa trzeciego przekazuje swój stały adres, najpóźniej w chwili gdy wydawane jest zezwolenie, o którym mowa w art. 15.

4. Państwa członkowskie mogą wskazać kwotę odniesienia, którą uznają za „wystarczające środki”, o których mowa w ust. 1 lit. f). Ocena posiadania wystarczających środków opiera się na indywidualnym badaniu danego przypadku.
5. Wniosek jest rozpatrywany i analizowany wtedy, gdy dany obywatel państwa trzeciego przebywa poza państwem członkowskim, przez które chce zostać przyjęty, albo wtedy, gdy przebywa już na jego terytorium na podstawie ważnego dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej.

W drodze odstępstwa państwo członkowskie może zaakceptować, zgodnie ze swoim prawem krajowym, wniosek złożony przez danego obywatela państwa trzeciego, który nie posiada ważnego dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, ale który legalnie przebywa na jego terytorium.

6. Państwa członkowskie określają, czy wnioski o wydanie zezwolenia mają być składane przez obywatela państwa trzeciego czy przez jednostkę przyjmującą.
7. Obywatele państwa trzeciego, których uznaje się za osoby stanowiące zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, nie są przyjmowani.

Artykuł 7

Szczególne warunki dotyczące naukowców

1. Oprócz spełnienia warunków ogólnych określonych w art. 6 obywatel państwa trzeciego, który występuje z wnioskiem o przyjęcie w celu prowadzenia działalności badawczej, przedkłada umowę o przyjęcie lub kontrakt, o ile przewiduje to prawo krajowe, podpisane z instytucją badawczą zgodnie z art. 9.
2. Państwa członkowskie mogą wymagać, zgodnie z przepisami krajowymi, pisemnego zobowiązania się instytucji badawczej do zwrotu kosztów związanych z pobytem i powrotem naukowca, pokrytych ze środków publicznych, w przypadku jego nielegalnego pozostania na terytorium danego państwa członkowskiego. Odpowiedzialność finansowa instytucji badawczej wygasa najpóźniej 6 miesięcy po wygaśnięciu umowy o przyjęcie.

W przypadku gdy prawo pobytu naukowca jest przedłużone zgodnie z przepisami art. 24, odpowiedzialność instytucji badawczej jest ograniczona do daty rozpoczęcia obowiązywania zezwolenia w celach poszukiwania pracy lub prowadzenia działalności gospodarczej.

3. Państwo członkowskie, które ustanowiło procedurę zatwierdzania instytucji badawczych zgodnie z art. 8, zwalnia wnioskodawców, którzy będą przyjmowani przez zatwierdzone instytucje badawcze, z przedstawienia jednego lub kilku dokumentów lub dowodów, o których mowa w art. 6 ust. 1 lit. c), e) lub f), w art. 6 ust. 3 lub art. 7 ust. 2.

Artykuł 8

Zatwierdzanie instytucji badawczych

1. Państwa członkowskie mogą przewidzieć procedurę zatwierdzania publicznych lub prywatnych instytucji badawczych zamierzających przyjąć naukowca w ramach procedury przyjmowania określonej w niniejszej dyrektywie.

2. Zatwierdzenie instytucji badawczej następuje zgodnie z procedurami określonymi w prawie krajowym lub w praktyce administracyjnej państw członkowskich. Wnioski o zatwierdzenie instytucji badawczych składane są zgodnie z tymi procedurami oraz w oparciu, odpowiednio, o ich zadania statutowe lub cele spółki, a także na podstawie dowodu prowadzenia przez nie badań.

Zatwierdzenie instytucji badawczej jest ważne przez okres przynajmniej pięciu lat.

W wyjątkowych przypadkach państwa członkowskie mogą udzielić zatwierdzenia na krótszy okres.

4. Państwo członkowskie może, niezależnie od innych środków, odmówić przedłużenia lub zdecydować o cofnięciu zatwierdzenia instytucji badawczej, która przestała spełniać warunki określone w ust. 2 oraz w art. 7 ust. 2 i art. 9 ust. 7, lub w przypadkach gdy zatwierdzenie uzyskano w sposób oszukańczy lub gdy instytucja badawcza podpisała umowę o przyjęcie z obywatelem państwa trzeciego w sposób oszukańczy lub bez dochowania należytej staranności. Jeśli odmówiono przedłużenia zatwierdzenia lub zdecydowano o cofnięciu zatwierdzenia, można zabronić danej instytucji ponownego ubiegania się o zatwierdzenie przed upływem pięciu lat od daty publikacji decyzji w sprawie odmowy jego przedłużenia lub w sprawie jego cofnięcia.

Artykuł 9

Umowa o przyjęcie

1. Instytucja badawcza chcąc przyjąć obywatela państwa trzeciego do celów prowadzenia badań naukowych podpisuje z nim umowę o przyjęcie. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że kontrakty zawierające elementy, o których mowa w ust. 2 i w odpowiednich przypadkach w ust. 3, uznaje się za równoważne z umowami o przyjęcie w związku ze stosowaniem niniejszej dyrektywy.
2. Umowa o przyjęcie zawiera:
 - a) tytuł lub cel działalności badawczej lub dziedzinę badań;
 - b) zobowiązanie obywatela państwa trzeciego do dążenia do zrealizowania działalności badawczej;

- c) zobowiązanie instytucji badawczej do przyjęcia obywatela państwa trzeciego do celów zrealizowania działalności badawczej;
 - d) datę rozpoczęcia i zakończenia lub szacowany czas trwania działalności badawczej;
 - e) informacje na temat planowanej mobilności na terytorium jednego lub większej liczby innych państw członkowskich, jeżeli wiadomo o niej w momencie składania wniosku w pierwszym państwie członkowskim.
3. Państwa członkowskie mogą także wymagać, aby umowa o przyjęcie zawierała:
- a) informacje na temat stosunku prawnego łączącego instytucję badawczą i naukowca;
 - b) informacje na temat warunków pracy naukowca.
4. Instytucje badawcze mogą podpisywać umowy o przyjęcie wyłącznie wtedy, gdy działalność badawcza została zaakceptowana przez właściwe organy instytucji, po sprawdzeniu następujących elementów:
- a) celu i szacowanego czasu trwania działalności badawczej oraz faktu dysponowania odpowiednimi środkami finansowymi na jej prowadzenie;
 - b) kwalifikacji obywatela państwa trzeciego w świetle celów badań, potwierdzonych uwierzytelnionym odpisem poświadczenia jego kwalifikacji zgodnie z art. 3 lit. b);
5. Umowa o przyjęcie wygasa automatycznie, w przypadku gdy obywatel państwa trzeciego nie zostaje przyjęty lub w przypadku wygaśnięcia stosunku prawnego pomiędzy naukowcem a instytucją badawczą.
6. Instytucje badawcze informują niezwłocznie właściwy organ o wszystkich zdarzeniach mogących stanowić przeszkodę w wykonaniu umowy o przyjęcie.
7. Państwa członkowskie mogą zastrzec, że w terminie dwóch miesięcy od daty wygaśnięcia danej umowy o przyjęcie instytucja badawcza musi dostarczyć właściwym organom wyznaczonym do tego celu potwierdzenie, że przeprowadzono działalność badawczą.

8. Państwa członkowskie mogą określić w swoich przepisach krajowych skutki cofnięcia zatwierdzenia lub odmowy przedłużenia zatwierdzenia dla obowiązujących umów o przyjęcie zawartych zgodnie z niniejszym artykułem, a także skutki odnoszące się do zezwoleń danych naukowców.

Artykuł 10

Szczególne warunki dotyczące studentów

1. Oprócz spełnienia warunków ogólnych określonych w art. 6 obywatel państwa trzeciego składający wniosek o przyjęcie w celu odbycia studiów przedkłada następujące dowody:
 - a) dowód przyjęcia przez instytucję szkolnictwa wyższego w celu odbycia studiów;
 - b) jeżeli państwo członkowskie tego wymaga, dowód wniesienia opłat pobieranych przez instytucję szkolnictwa wyższego;
 - c) jeżeli państwo członkowskie tego wymaga, dowód wystarczającej znajomości języka, w którym będzie odbywał studia;
 - d) jeżeli państwo członkowskie tego wymaga, dowód posiadania wystarczających środków na pokrycie kosztów studiów.
2. Obywatele państwa trzeciego, którzy w wyniku wpisania na listę studentów danej instytucji szkolnictwa wyższego zostają automatycznie objęci ubezpieczeniem zdrowotnym obejmującym wszystkie rodzaje ryzyka zwyczajowo objęte ubezpieczeniem w przypadku obywateli danego państwa członkowskiego, uznawani są za spełniających warunek określony w art. 6 ust. 1 lit. c).
3. Państwo członkowskie, które ustanowiło procedurę zatwierdzania instytucji szkolnictwa wyższego zgodnie z art. 13a, zwalnia wnioskodawców, którzy będą przyjmowani przez zatwierdzone instytucje szkolnictwa wyższego, z przedstawienia jednego lub kilku dokumentów lub dowodów, o których mowa w ust. 1 lit. b), c) lub d), w art. 6 ust. 1 lit. e) lub w art. 6 ust. 3.

Szczególne warunki dotyczące uczniów

2. Oprócz spełnienia warunków ogólnych określonych w art. 6 obywatel państwa trzeciego składający wniosek o przyjęcie w ramach programu wymiany młodzieży szkolnej lub projektu edukacyjnego spełnia następujące warunki:
 - a) osiągnął wiek minimalny, ale nie przekroczył maksymalnego wieku lub klasy określonych przez dane państwo członkowskie;
 - b) przedstawił dowód przyjęcia przez instytucję oświatową;
 - c) przedstawił dowód uczestnictwa w uznanym lub państwowym lub regionalnym programie kształcenia w ramach programu wymiany lub projektu edukacyjnego prowadzonego przez instytucję oświatową zgodnie z przepisami krajowymi lub praktyką administracyjną państwa członkowskiego;
 - d) przedstawił dowód, że instytucja oświatowa lub – o ile przewiduje to prawo krajowe – strona trzecia bierze za niego odpowiedzialność przez cały okres jego pobytu na terytorium danego państwa członkowskiego, w szczególności w zakresie kosztów nauki;
 - e) przedstawił dowód, że obywatel państwa trzeciego podczas swojego pobytu zamieszka u rodziny lub w specjalnym lokalu mieszkalnym w instytucji oświatowej lub – o ile przewiduje to prawo krajowe – w jakimkolwiek innym lokalu mieszkalnym spełniającym warunki określone przez dane państwo członkowskie i wybranym zgodnie z zasadami programu wymiany młodzieży szkolnej, w której uczeń uczestniczy.
3. Państwa członkowskie mogą ograniczyć przyjmowanie uczniów uczestniczących w programie wymiany lub projekcie edukacyjnym do obywateli państw trzecich, które oferują takie same możliwości ich obywatelom.

Artykuł 12

Szczególne warunki dotyczące stażystów

1. Oprócz spełnienia warunków ogólnych określonych w art. 6 obywatel państwa trzeciego składający wniosek o przyjęcie jako stażysta spełnia następujące warunki:
 - a) przedstawił umowę o staż, która przewiduje szkolenie teoretyczne i praktyczne w jednostce przyjmującej. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby umowa o staż została zatwierdzona przez właściwy organ i aby jej warunki odpowiadały wymogom ustanowionym w prawie krajowym, układach zbiorowych lub praktykach danego państwa członkowskiego. Umowa zawiera opis programu stażu, w tym jego celu edukacyjnego lub składników edukacyjnych, czasu trwania, warunków odbywania i nadzorowania stażu, godzin odbywania stażu i stosunku prawnego między stażystą a jednostką przyjmującą.
 - ab) przedstawił dowód, że w ciągu dwóch lat poprzedzających datę złożenia wniosku uzyskał tytuł lub stopień przyznawany w ramach szkolnictwa wyższego lub dowód odbywania studiów prowadzących do uzyskania tytułu lub stopnia przyznawanego w ramach szkolnictwa wyższego.
 - c) przedstawił dowód, jeśli państwo członkowskie tego wymagało, że w czasie swojego pobytu będzie posiadać wystarczające środki na pokrycie kosztów stażu;
 - d) przedstawił dowód, że ukończył lub ukończy, jeśli wymaga tego państwo członkowskie, kurs językowy umożliwiający nabycie wiedzy koniecznej do celów stażu.
 - e) przedstawił dowód, jeśli państwo członkowskie tego wymagało, że jednostka przyjmująca bierze za niego odpowiedzialność przez cały okres jego pobytu na terytorium danego państwa członkowskiego, w szczególności w zakresie kosztów utrzymania i zakwaterowania.

- f) przedstawił dowód, jeśli państwo członkowskie tego wymagało, że jeżeli podczas swojego pobytu będzie zakwaterowany przez jednostkę przyjmującą, zakwaterowanie to będzie spełniać warunki określone przez dane państwo członkowskie.
- 1a. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby staż odbywał się w tej samej dziedzinie i na tym samym poziomie kwalifikacji co tytuł lub stopień przyznawany w ramach szkolnictwa wyższego lub co studia, o których mowa w ust. 1 lit. ab).
- 2. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby jednostka przyjmująca udowodniła, że staż nie zastępuje stanowiska pracy.
- 3. Państwa członkowskie mogą wymagać, zgodnie z przepisami krajowymi, pisemnego zobowiązania się jednostki przyjmującej do zwrotu kosztów związanych z pobytem i powrotem stażysty, pokrytych ze środków publicznych, w przypadku jego nielegalnego pozostania na terytorium danego państwa członkowskiego. Odpowiedzialność finansowa jednostki przyjmującej wygasa najpóźniej 6 miesięcy po wygaśnięciu umowy o staż.

Artykuł 13

Szczególne warunki dotyczące wolontariuszy

- 1. Oprócz spełnienia warunków ogólnych określonych w art. 6 obywatel państwa trzeciego składający wniosek o przyjęcie w ramach wolontariatu spełnia następujące warunki:
 - a) przedstawił umowę z jednostką przyjmującą lub, o ile przewiduje to prawo krajowe, z innym organem odpowiedzialnym w danym państwie członkowskim za wolontariat, w którym uczestniczy. Umowa zawiera opis wolontariatu, czas trwania, warunki odbywania i nadzorowania wolontariatu, godziny odbywania wolontariatu, dostępne środki na pokrycie kosztów utrzymania i zakwaterowania oraz minimalną kwotę pieniężną jako kieszonkowe podczas pobytu oraz w odpowiednim przypadku opis szkoleń, które mają mu pomóc wykonać swoje zadania;

- a bis) przedstawił dowód, jeśli państwo członkowskie tego wymagało, że jeżeli podczas swojego pobytu będzie zakwaterowany przez jednostkę przyjmującą, zakwaterowanie to będzie spełniać warunki określone przez dane państwo członkowskie;
 - b) przedstawił dowód, że jednostka przyjmująca lub, o ile przewiduje to prawo krajowe, inny organ odpowiedzialny za wolontariat, w którym uczestniczy, opłacił ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej;
 - c) przedstawił dowód, jeśli państwo członkowskie tego wymagało, że ukończył lub ukończy podstawowy kurs na temat języka, historii, instytucji politycznych i społecznych tego państwa członkowskiego.
- 2. Państwa członkowskie mogą określić minimalny i maksymalny limit wieku dla obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie jako wolontariusze, bez uszczerbku dla zasad w ramach wolontariatu europejskiego.
 - 3. Wolontariusze uczestniczący w wolontariacie europejskim nie są zobowiązani do przedstawienia dowodów, o których mowa w ust. 1 lit. b) ani w odpowiednim przypadku w ust. 1 lit. c).

Artykuł 13a

Zatwierdzanie instytucji szkolnictwa wyższego, instytucji oświatowych, organizacji odpowiedzialnych za wolontariat lub jednostek przyjmujących stażystów

- 1. Do celów niniejszej dyrektywy państwa członkowskie mogą przewidzieć procedurę zatwierdzania instytucji szkolnictwa wyższego, instytucji oświatowych, organizacji odpowiedzialnych za wolontariat lub jednostek przyjmujących stażystów.
- 2. Zatwierdzenie odbywa się zgodnie z procedurami określonymi w prawie krajowym lub w praktyce administracyjnej danego państwa członkowskiego.
- 3. W przypadku gdy państwo członkowskie zdecyduje o ustanowieniu procedury zatwierdzenia zgodnie z ust. 1 i 2, dostarcza ono danym jednostkom przyjmującym jasnych i przejrzystych informacji na temat m.in. warunków i kryteriów zatwierdzenia, jego okresu ważności, skutków nieprzestrzegania warunków i kryteriów zatwierdzenia, włącznie z możliwością cofnięcia lub nieprzedłużenia zatwierdzenia, jak również wszelkich mających zastosowanie sankcji.

Szczególne warunki dotyczące pracowników *au pair*

1. Oprócz spełnienia warunków ogólnych określonych w art. 6 obywatel państwa trzeciego składający wniosek o przyjęcie w charakterze pracownika *au pair* spełnia następujące warunki:
 - a) przedstawił umowę zawartą przez pracownika *au pair* i rodzinę goszczącą, w której to umowie określone są jego prawa i obowiązki, w tym ustalenia dotyczące kieszonkowego, odpowiednie ustalenia umożliwiające mu uczęszczanie na zajęcia oraz maksymalna liczba godzin przeznaczonych na udział w codziennych obowiązkach rodzinnych;
 - b) ma co najmniej osiemnaście (18) a co najwyżej trzydzieści (30) lat. W wyjątkowych przypadkach państwa członkowskie mogą zezwolić na przyjęcie obywatela państwa trzeciego, w charakterze pracownika *au pair*, który przekracza maksymalny limit wieku;
 - c) przedstawił dowód, że rodzina goszcząca lub organizacja pośrednicząca w zatrudnianiu pracowników *au pair*, o ile przewiduje to prawo krajowe, bierze za niego odpowiedzialność przez cały okres jego pobytu na terytorium danego państwa członkowskiego, w szczególności w zakresie kosztów utrzymania, zakwaterowania i następstw nieszczęśliwych wypadków.
2. Państwa członkowskie mogą wymagać, by obywatel państwa trzeciego, składający wniosek o przyjęcie w charakterze pracownika *au pair*, przedłożył następujące dowody:
 - a) dowód wystarczającej znajomości języka państwa przyjmującego; lub
 - b) dowód, że posiada wykształcenie średnie, kwalifikacje zawodowe lub, w stosownych przypadkach, spełnia warunki wykonywania zawodu regulowanego, zgodnie z wymogami prawa krajowego danego państwa członkowskiego.
- 2.a Państwa członkowskie mogą określić, że zatrudnianiem pracowników *au pair* zajmuje się wyłącznie organizacja pośrednicząca w zatrudnianiu pracowników *au pair*, na warunkach zdefiniowanych przez prawo krajowe.

3. Państwa członkowskie mogą wymagać od członków rodziny goszczącej, by byli innej narodowości niż obywatel państwa trzeciego składający wniosek o przyjęcie w charakterze pracownika *au pair* i by nie mieli żadnych związków rodzinnych z danym obywatelem państwa trzeciego.
4. Maksymalny czas pełnienia obowiązków pracownika *au pair* nie przekracza 25 godzin tygodniowo. Pracownik *au pair* musi mieć co najmniej jeden dzień w tygodniu wolny od pełnienia obowiązków pracownika *au pair*.
5. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć minimalną kwotę jako kieszonkowe wypłacane pracownikowi *au pair*.

ROZDZIAŁ III

ZEZWOLENIA I OKRES POBYTU

Artykuł 15

Zezwolenia

1. Gdy zezwolenie ma formę dokumentu pobytowego, państwa członkowskie wykorzystują wzór określony w rozporządzeniu (WE) nr 1030/2002 i wpisują w tym dokumencie pobytowym wyrazy „naukowiec”, „student”, „uczeń”, „stażysta”, „wolontariusz” lub „pracownik *au pair*”.
2. Gdy zezwolenie ma formę wizy długoterminowej, państwa członkowskie wprowadzają wzmiankę w rubryce „uwagi” na naklejce wizowej, że wiza została wydana „naukowcowi”, „studentowi”, „uczniowi”, „stażysty”, „wolontariuszowi” lub „pracownikowi *au pair*”.
3. W przypadku naukowców i studentów będących obywatelami państwa trzeciego, przybywających do Unii w ramach konkretnego programu UE lub programu wielostronnego obejmującego środki w zakresie mobilności, lub w ramach porozumienia między co najmniej dwiema uznanymi instytucjami szkolnictwa wyższego, w zezwoleniu zamieszcza się wzmiankę o tym konkretnym programie lub tym konkretnym porozumieniu.

4. Gdy zezwolenie na mobilność długoterminową jest wydawane naukowcowi w formie dokumentu pobytowego, państwa członkowskie wykorzystują wzór określony w rozporządzeniu (WE) nr 1030/2002 i wpisują w tym dokumencie pobytowym wyrazy „mobilność naukowa”. Gdy zezwolenie w formie wizy długoterminowej jest wydawane naukowcowi do celów mobilności długoterminowej, państwa członkowskie wpisują „mobilność naukowa” w rubryce „uwagi” na naklejce wizowej.

Artykuł 16

Okres ważności zezwolenia

2. Okres ważności zezwolenia dla naukowców wynosi przynajmniej jeden rok lub zezwolenie jest wydawane na okres obowiązywania umowy o przyjęcie, jeżeli jest on krótszy. Ważność zezwolenia jest przedłużana, jeśli nie mają zastosowania podstawy określone w art. 19.

Okres ważności zezwolenia dla naukowców, którzy objęci są programem UE lub programem wielostronnym obejmującym środki w zakresie mobilności, wynosi przynajmniej dwa lata lub równy jest okresowi obowiązywania umowy o przyjęcie, jeżeli jest on krótszy. Jeśli warunki określone w art. 6 nie są spełnione w odniesieniu do okresu dwóch lat lub całego okresu obowiązywania umowy o przyjęcie, zastosowanie ma akapit pierwszy. Państwa członkowskie zachowują prawo do sprawdzenia, czy warunki zezwolenia są nadal spełniane zgodnie z art. 19.

3. Okres ważności zezwolenia dla studentów wynosi przynajmniej jeden rok lub zezwolenie jest wydawane na okres studiów, jeżeli jest on krótszy. Ważność zezwolenia jest przedłużana, jeśli nie mają zastosowania podstawy określone w art. 19.

Okres ważności zezwolenia dla studentów, którzy objęci są programem UE lub programem wielostronnym obejmującym środki w zakresie mobilności lub porozumieniem między co najmniej dwiema instytucjami szkolnictwa wyższego, wynosi przynajmniej dwa lata lub równy jest okresowi studiów, jeżeli jest on krótszy. Jeśli warunki określone w art. 6 nie są spełnione w odniesieniu do okresu dwóch lat lub całego okresu studiów, zastosowanie ma akapit pierwszy. Państwa członkowskie zachowują prawo do sprawdzenia, czy warunki zezwolenia są nadal spełniane zgodnie z art. 19.

4. Państwa członkowskie mogą określić, że całkowity okres pobytu w celu odbycia studiów nie przekracza maksymalnego czasu trwania studiów zdefiniowanego w przepisach krajowych.
5. Zezwolenie dla uczniów jest ważne przez okres równy okresowi trwania programu wymiany lub projektu edukacyjnego, gdy ten jest krótszy niż jeden rok, lub jest ważne przez okres nieprzekraczający jednego roku. Państwa członkowskie mogą jednokrotnie zezwolić na przedłużenie ważności zezwolenia na okres potrzebny do zakończenia programu wymiany młodzieży szkolnej lub projektu edukacyjnego, jeśli nie mają zastosowania podstawy określone w art. 19.
- 5a. Zezwolenie dla pracowników *au pair* jest ważne przez okres równy okresowi obowiązywania umowy zawartej przez pracownika *au pair* i rodzinę goszczącą, gdy ten jest krótszy niż jeden rok, lub jest ważne przez okres nieprzekraczający jednego roku. Państwa członkowskie mogą jednokrotnie zezwolić na przedłużenie ważności zezwolenia na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy, po przedłożeniu umotywowanego wniosku przez rodzinę goszczącą, jeśli nie mają zastosowania podstawy określone w art. 19.
6. Zezwolenie dla stażystów jest ważne przez okres równy okresowi obowiązywania umowy o staż, gdy ten jest krótszy niż sześć miesięcy, lub jest ważne przez okres nieprzekraczający sześciu miesięcy. Jeżeli okres obowiązywania umowy jest dłuższy niż sześć miesięcy, okres ważności zezwolenia może odpowiadać danemu okresowi zgodnie z prawem krajowym.

Państwa członkowskie mogą jednokrotnie zezwolić na przedłużenie ważności zezwolenia na okres potrzebny do zakończenia stażu, jeśli nie mają zastosowania podstawy określone w art. 19.

7. Zezwolenie dla wolontariuszy jest ważne przez okres równy okresowi obowiązywania umowy, o której mowa w art. 13 ust. 1 lit. a), gdy ten jest krótszy niż jeden rok, lub jest ważne przez okres nieprzekraczający jednego roku. Jeżeli okres obowiązywania umowy jest dłuższy niż jeden rok, okres ważności zezwolenia może odpowiadać danemu okresowi zgodnie z prawem krajowym.
8. Państwa członkowskie mogą określić, że w przypadku gdy okres ważności dokumentu podróży obywatela państwa trzeciego jest krótszy niż jeden rok lub krótszy niż dwa lata w przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 3, okres ważności wymaganego zezwolenia nie przekracza okresu ważności dokumentu podróży.
9. W przypadku gdy państwa członkowskie zezwalają na wjazd i pobyt w ciągu pierwszego roku na podstawie wizy długoterminowej, wniosek o dokument pobytowy składany jest przed wygaśnięciem wizy długoterminowej. Dokument pobytowy jest wydawany, jeśli nie mają zastosowania podstawy określone w art. 19.

Artykuł 17

Informacje dodatkowe

1. Państwa członkowskie mogą podać informacje dodatkowe w formie papierowej lub przechowywać takie informacje w formie elektronicznej, zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1030/2002 oraz pkt a ppkt 16 załącznika do tego rozporządzenia. Informacje te mogą być związane z pobytem oraz w przypadkach objętych art. 23 z działalnością zarobkową studenta i obejmować w szczególności pełen wykaz państw członkowskich, do których naukowiec lub student zamierzają się udać, lub odnośne informacje dotyczące konkretnego programu UE lub programu wielostronnego obejmującego środki w zakresie mobilności, lub porozumienia między co najmniej dwiema uznanymi instytucjami szkolnictwa wyższego.
2. Państwa członkowskie mogą również określić, że informacje, o których mowa w ust. 1, są zamieszczane w wizie długoterminowej, zgodnie z pkt 12 załącznika do rozporządzenia Rady (WE) nr 1683/95 z dnia 29 maja 1995 r. ustanawiającego jednolity formularz wizowy.

ROZDZIAŁ IV

POWODY ODRZUCENIA WNIOSKU, COFNIĘCIA ZEZWOLENIA LUB NIEPRZEDŁUŻENIA JEGO WAŻNOŚCI

Artykuł 18

Powody odrzucenia

1. Państwa członkowskie odrzucają wniosek, jeżeli:
 - a) warunki ogólne określone w art. 6 oraz odnośne warunki szczególne określone w art. 7, art. 10, art. 11, art. 12, art. 13 lub art. 14 nie zostaną spełnione;
 - b) przedstawione dokumenty uzyskano w sposób oszukańczy, sfalszowano je lub ingerowano w nie;
 - d) dane państwa członkowskie zezwalają na przyjęcie jedynie za pośrednictwem zatwierdzonej jednostki przyjmującej, a dana jednostka przyjmująca nie została zatwierdzona.
2. Państwa członkowskie mogą odrzucić wniosek, jeżeli:
 - a) jednostka przyjmująca lub inny organ, o którym mowa w art. 13 ust. 1 lit. a), lub strona trzecia, o której mowa w art. 11 ust. 2 lit. d), rodzina goszcząca lub organizacja pośrednicząca w zatrudnianiu pracowników *au pair* nie wypełniły zobowiązań prawnych dotyczących zabezpieczenia społecznego, opodatkowania, praw pracowniczych lub warunków pracy;
 - b) jednostka przyjmująca lub rodzina goszcząca, która ma zatrudnić obywatela państwa trzeciego, nie wypełniają warunków zatrudnienia przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa, układach zbiorowych lub praktykach danego państwa członkowskiego.
 - c) na jednostkę przyjmującą lub inny organ, o którym mowa w art. 13 ust. 1 lit. a), lub stronę trzecią, o której mowa w art. 11 ust. 2 lit. d), rodzinę goszczącą lub organizację pośredniczącą w zatrudnianiu pracowników *au pair* zostały nałożone zgodnie z przepisami krajowymi sankcje za pracę nierejestrowaną lub nielegalne zatrudnienie;

- ca) jednostka przyjmująca została stworzona lub działa głównie w celu ułatwiania wjazdu obywatelom państw trzecich objętym niniejszą dyrektywą;
 - d) w stosownych przypadkach działalność jednostki przyjmującej jest likwidowana lub została zlikwidowana na mocy krajowych przepisów o niewypłacalności lub nie jest prowadzona żadna działalność gospodarcza;
 - f) państwo członkowskie ma dowody lub poważne i obiektywne podstawy do stwierdzenia, że cel pobytu obywatela państwa trzeciego mógłby być inny niż ten, dla którego wnioskuje on o przyjęcie.
3. W przypadku gdy obywatel państwa trzeciego występuje z wnioskiem o przyjęcie w celu nawiązania stosunku pracy w danym państwie członkowskim, państwa członkowskie mogą sprawdzić, czy przedmiotowe stanowisko mogłoby zostać obsadzone przez obywateli danego państwa członkowskiego lub obywateli innych państw członkowskich Unii, lub obywateli państwa trzeciego legalnie przebywających w tym państwie członkowskim, w którym to przypadku mogą one odrzucić wniosek. Niniejszy ustęp ma zastosowanie bez uszczerbku dla zasady preferencji dla obywateli Unii wyrażonej w odpowiednich postanowieniach odpowiednich aktów przystąpienia.
4. Bez uszczerbku dla ust. 1 w każdej decyzji o odrzuceniu wniosku uwzględnia się konkretne okoliczności danej sprawy i respektuje zasadę proporcjonalności.

Artykuł 19

Powody cofnięcia zezwolenia lub nieprzedłużenia jego ważności

1. Państwa członkowskie cofają zezwolenie lub w stosownych przypadkach odmawiają przedłużenia jego ważności, jeżeli:
- a) obywatel państwa trzeciego nie spełnia warunków ogólnych określonych w art. 6, z wyjątkiem art. 6 ust. 7, lub odnośnych warunków szczególnych określonych w art. 7, 10, 11, 12, 13, 14 lub 16;
 - b) zezwolenia lub przedstawione dokumenty uzyskano w sposób oszukańczy, sfałszowano je lub ingerowano w nie;

- c) obywatel państwa trzeciego przebywa na terytorium w celach innych niż te, dla których zostało wydane zezwolenie;
 - d) dane państwa członkowskie zezwalają na przyjęcie jedynie za pośrednictwem zatwierdzonej jednostki przyjmującej, a dana jednostka przyjmująca nie została zatwierdzona.
2. Państwa członkowskie mogą cofnąć zezwolenie lub w stosownych przypadkach odmówić przedłużenia jego ważności, jeżeli:
- a) jednostka przyjmująca lub inny organ, o którym mowa w art. 13 ust. 1 lit. a), lub strona trzecia, o której mowa w art. 11 ust. 2 lit. d), rodzina goszcząca lub organizacja pośrednicząca w zatrudnianiu pracowników *au pair* nie wypełniły zobowiązań prawnych dotyczących zabezpieczenia społecznego, opodatkowania, praw pracowniczych lub warunków pracy;
 - b) na jednostkę przyjmującą lub inny organ, o którym mowa w art. 13 ust. 1 lit. a), lub stronę trzecią, o której mowa w art. 11 ust. 2 lit. d), rodzinę goszczącą lub organizację pośredniczącą w zatrudnianiu pracowników *au pair* zostały nałożone zgodnie z przepisami krajowymi sankcje za pracę nierejestrowaną lub nielegalne zatrudnienie;
 - c) w stosownych przypadkach działalność jednostki przyjmującej jest likwidowana lub została zlikwidowana na mocy krajowych przepisów o niewypłacalności lub nie jest prowadzona żadna działalność gospodarcza;
 - d) jednostka przyjmująca została stworzona lub działa głównie w celu ułatwiania wjazdu obywatelom państw trzecich objętym zakresem stosowania niniejszej dyrektywy;
 - e) w przypadku studentów – nie są przestrzegane ograniczenia czasowe dla dostępu do działalności zarobkowej na mocy art. 23 lub odnośny student nie czyni wystarczających postępów w przedmiotowych studiach zgodnie z prawem krajowym lub praktyką administracyjną;
 - f) jednostka przyjmująca lub rodzina goszcząca zatrudniająca obywatela państwa trzeciego nie wypełniają warunków zatrudnienia przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa, układach zbiorowych lub praktykach danego państwa członkowskiego.
3. W przypadku cofnięcia zezwolenia podczas dokonywania oceny, czy student czyni postępy w przedmiotowych studiach, o których mowa w ust. 2 lit. e), państwo członkowskie może skonsultować się z daną jednostką przyjmującą.

4. Państwa członkowskie mogą cofnąć zezwolenie lub odmówić przedłużenia jego ważności ze względu na porządek publiczny, bezpieczeństwo publiczne lub zdrowie publiczne.
5. W przypadku gdy obywatel państwa trzeciego składa wniosek o przedłużenie ważności zezwolenia w celu nawiązania stosunku pracy lub kontynuowania go w danym państwie członkowskim, z wyjątkiem naukowca, który kontynuuje swój stosunek pracy z tą samą jednostką przyjmującą, dane państwo członkowskie może zweryfikować, czy przedmiotowe stanowisko może zostać obsadzone przez obywateli danego państwa członkowskiego lub przez innych obywateli Unii, lub przez obywateli państwa trzeciego będących rezydentami długoterminowymi w tym państwie członkowskim, w którym to przypadku może odmówić przedłużenia ważności zezwolenia. Niniejszy ustęp ma zastosowanie bez uszczerbku dla zasady preferencji dla obywateli Unii wyrażonej w odpowiednich postanowieniach odpowiednich aktów przystąpienia.
6. W przypadku gdy dane państwo członkowskie zamierza cofnąć zezwolenie dla studenta lub nie przedłużyć jego ważności zgodnie z ust. 2 lit. a), b), c) lub d), studentowi temu zezwala się na złożenie wniosku o przyjęcie go przez inną instytucję szkolnictwa wyższego na równoważne studia, aby umożliwić mu ukończenie studiów. Studentowi temu zezwala się na pobyt na terytorium danego państwa członkowskiego, do czasu gdy właściwe organy podejmą decyzję w sprawie jego wniosku.
7. Bez uszczerbku dla ust. 1 w każdej decyzji o cofnięciu zezwolenia lub odmowie przedłużenia jego ważności uwzględnia się konkretne okoliczności danej sprawy i respektuje zasadę proporcjonalności.

ROZDZIAŁ V

PRAWA

Artykuł 21

Równe traktowanie

1. Naukowcy mają prawo do bycia traktowanymi na równi z obywatelami przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z art. 12 ust. 1 i art. 12 ust. 4 dyrektywy 2011/98/UE.
2. Państwa członkowskie mogą ograniczyć równe traktowanie w odniesieniu do naukowców:
 - a) na mocy art. 12 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2011/98/UE przez wyłączenie dodatków i pożyczek na naukę i utrzymanie lub innych dodatków i pożyczek;
 - b) na mocy art. 12 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2011/98/UE przez nieprzyznanie świadczeń rodzinnych naukowcom, którym zezwolono na pobyt na terytorium danego państwa członkowskiego przez okres nieprzekraczający sześciu miesięcy;
 - c) na mocy art. 12 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2011/98/UE przez ograniczenie stosowania tej zasady do przypadków, w których zarejestrowane lub zwyczajowe miejsce pobytu członków rodziny naukowca z państwa trzeciego, dla których występuje on o ulgi, znajduje się na terytorium danego państwa członkowskiego;
 - d) na mocy art. 12 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2011/98/UE przez ograniczenie dostępu do lokali mieszkalnych.
3. Stażyści, wolontariusze i pracownicy *au pair* uznani za osoby pozostające w stosunku pracy w danym państwie członkowskim oraz studenci mają prawo do bycia traktowanymi na równi z obywatelami przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z art. 12 ust. 1 i art. 12 ust. 4 dyrektywy 2011/98/UE z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w art. 12 ust. 2 wspomnianej dyrektywy.

4. Stażyści, wolontariusze i pracownicy *au pair* nieuznani za osoby pozostające w stosunku pracy w danym państwie członkowskim oraz uczniowie mają prawo do równego traktowania w odniesieniu do dostępu do towarów i usług oraz korzystania z towarów i usług dostępnych ogółowi społeczeństwa, zgodnie z prawem krajowym, a także w stosownych przypadkach w odniesieniu do uznawania dyplomów, świadectw i innych kwalifikacji zawodowych zgodnie z właściwymi procedurami krajowymi.

Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o nieprzyznawaniu im równego traktowania w odniesieniu do procedur uzyskiwania praw do lokali mieszkalnych lub usług zapewnianych przez publiczne urzędy zatrudnienia zgodnie z prawem krajowym.

Artykuł 22

Nauczanie przez naukowców

Naukowcy mogą poza działalnością badawczą nauczać zgodnie z przepisami krajowymi. Państwa członkowskie mogą określić maksymalną liczbę godzin lub dni przeznaczonych na nauczanie.

Artykuł 23

Działalność zarobkowa studentów

1. Poza czasem studiów i z zastrzeżeniem przepisów i warunków mających zastosowanie do odpowiedniej działalności w przyjmującym państwie członkowskim studenci mają prawo do podjęcia zatrudnienia i mogą być uprawnieni do prowadzenia działalności zarobkowej na własny rachunek, z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w ust. 3.
2. W razie potrzeby państwo członkowskie wydaje studentom lub pracodawcom uprzednie zezwolenia zgodnie z ustawodawstwem krajowym.
3. Każde państwo członkowskie określa maksymalną dozwoloną na taką działalność liczbę godzin na tydzień albo dni lub miesięcy na rok, w wymiarze nie mniejszym niż 15 godzin na tydzień albo ekwiwalent tego czasu wyrażony w dniach lub miesiącach na rok. Może zostać uwzględniona sytuacja na rynku pracy w przyjmującym państwie członkowskim.

Pobyty naukowców i studentów w celach poszukiwania pracy lub prowadzenia działalności gospodarczej

1. Po zakończeniu badań naukowych lub studiów w danym państwie członkowskim naukowcy i studenci mają możliwość pobytu na terytorium państwa członkowskiego, które udzieliło zezwolenia na mocy art. 15, na podstawie dokumentu pobytowego, o którym mowa w ust. 4, przez okres co najmniej 9 miesięcy w celu poszukiwania pracy lub założenia działalności gospodarczej.
3. Państwa członkowskie mogą ustalić minimalny tytuł, który powinni uzyskać studenci, aby skorzystać ze stosowania niniejszego artykułu. Tytuł ten nie powinien być wyższy niż 7 poziom europejskich ram kwalifikacji⁹.
4. Do celu pobytu, o którym mowa w ust. 1, państwa członkowskie po złożeniu wniosku przez danego naukowca lub studenta wydają obywatelowi państwa trzeciego dokument pobytowy zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1030/2002, jeśli nadal spełnione są warunki określone w art. 6 ust. 1 lit. a) i c)–f), w art. 6 ust. 7 oraz w stosownych przypadkach w art. 6 ust. 3. W przypadku naukowców państwa członkowskie wymagają potwierdzenia przez jednostkę przyjmującą zakończenia ich działalności badawczej, a w przypadku studentów – potwierdzenia uzyskania dyplomu szkoły wyższej, świadectwa lub innego dokumentu potwierdzającego posiadanie formalnych kwalifikacji. W stosownych przypadkach, i jeżeli nadal spełnione są przepisy art. 25, odpowiednio przedłuża się ważność dokumentu pobytowego przewidzianego w art. 25.
5. Państwo członkowskie może odrzucić wniosek w następujących przypadkach:
 - a) gdy nie są spełnione warunki określone w ust. 4 oraz w stosownych przypadkach w ust. 3 i 6,

⁹ Zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie (2008/C111/01).

- b) gdy przedstawione dokumenty uzyskano w sposób oszukańczy, sfałszowano je lub ingerowano w nie.
6. Państwa członkowskie mogą ustanowić wymóg, by wniosek danego naukowca lub studenta oraz w stosownych przypadkach członków rodziny naukowca został złożony przynajmniej 30 dni przed wygaśnięciem zezwolenia na mocy art. 15 i 25.
- 6a. Jeśli przed wygaśnięciem zezwolenia wydanego na podstawie art. 15 nie jest dostępny dowód uzyskania dyplomu szkoły wyższej, świadectwa lub innego dokumentu potwierdzającego posiadanie formalnych kwalifikacji lub potwierdzenie przez jednostkę przyjmującą zakończenia działalności badawczej naukowca, a zostały spełnione wszystkie pozostałe warunki, państwa członkowskie zezwalają na pobyt danego obywatela państwa trzeciego na ich terytorium w celu przedłożenia takiego dowodu w rozsądnym terminie zgodnie z ich przepisami krajowymi.
7. Po co najmniej 3 miesiącach od wydania dokumentu pobytowego przez dane państwo członkowskie może ono zażądać od obywateli państwa trzeciego przedstawienia dowodów, że mają oni rzeczywiste szanse znalezienia zatrudnienia lub założenia działalności gospodarczej.
- Państwa członkowskie mogą ustanowić wymóg, by zatrudnienie, którego poszukuje dany obywatel państwa trzeciego, lub działalność gospodarcza, którą zakłada, odpowiadały poziomowi zakończonych badań naukowych lub studiów.
8. Jeśli przestały być spełniane warunki przewidziane w ust. 4 lub 7, państwa członkowskie mogą cofnąć dokument pobytowy danego obywatela państwa trzeciego oraz w stosownych przypadkach członków jego rodziny, zgodnie z prawem krajowym.
9. Drugie państwa członkowskie mogą stosować postanowienia niniejszego artykułu w odniesieniu do naukowców oraz w stosownych przypadkach członków rodziny naukowca lub studentów, którzy przebywają lub przebywali w drugim państwie członkowskim zgodnie z przepisami art. 26A, 26B, 26C i 26D.

Artykuł 25

Członkowie rodziny naukowca

1. W celu umożliwienia członkom rodziny naukowca dołączenia do danego naukowca w pierwszym państwie członkowskim lub w przypadku mobilności długoterminowej w drugih państwach członkowskich państwa członkowskie stosują przepisy dyrektywy 2003/86/WE z odstępstwami określonymi w niniejszym artykule.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 1 i art. 8 dyrektywy 2003/86/WE przyznanie dokumentu pobytowego członkom rodziny nie zależy od spełnienia przez danego naukowca wymogu posiadania racjonalnych perspektyw uzyskania prawa do stałego pobytu oraz wymogu minimalnego okresu pobytu.
3. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 1 ostatni akapit i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/86/WE warunki i środki dotyczące integracji w nich określone mogą być stosowane jedynie wówczas, gdy danym osobom przyznano dokument pobytowy.
5. Na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 4 akapit pierwszy dyrektywy 2003/86/WE, jeżeli spełnione są warunki łączenia rodzin, dokumenty pobytowe dla członków rodziny przyznawane są przez państwo członkowskie w terminie 90 dni od daty złożenia kompletnego wniosku. Właściwy organ danego państwa członkowskiego rozpatruje kompletny wniosek dotyczący członków rodziny naukowca jednocześnie z wnioskiem o przyjęcie lub mobilność długoterminową danego naukowca, o ile wniosek dotyczący członków rodziny naukowca został złożony w tym samym czasie. Dokument pobytowy dla członków rodziny przyznawany jest wyłącznie wtedy, gdy naukowcowi przyznawane jest zezwolenie zgodnie z art. 15.

6. Na zasadzie odstępstwa od art. 13 ust. 2 i art. 13 ust. 3 dyrektywy 2003/86/WE termin ważności dokumentu pobytowego członków rodziny upływa zasadniczo w dniu wygaśnięcia zezwolenia dla danego naukowca. Obejmuje to, w stosownych przypadkach, zezwolenia wydane naukowcowi do celów poszukiwania pracy lub prowadzenia działalności gospodarczej przewidziane w art. 24 ust. 1. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby okres ważności dokumentów podróży członków rodziny obejmował co najmniej okres planowanego pobytu.
7. Na zasadzie odstępstwa od art. 14 ust. 2 zdanie drugie dyrektywy 2003/86/WE pierwsze państwo członkowskie lub w przypadku mobilności długoterminowej drugie państwa członkowskie nie stosują żadnych ograniczeń czasowych w odniesieniu do dostępu do rynku pracy, poza nadzwyczajnymi okolicznościami, takimi jak szczególnie wysoki stopień bezrobocia.

ROZDZIAŁ VI

MOBILNOŚĆ POMIĘDZY PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI

Artykuł 26

Mobilność wewnątrzunijna

1. Obywatel państwa trzeciego posiadający ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie w celu odbywania studiów w ramach programu UE lub programu wielostronnego obejmującego środki w zakresie mobilności lub w ramach porozumienia między co najmniej dwiema instytucjami szkolnictwa wyższego lub w celu prowadzenia badań naukowych może – w celu przeprowadzenia części swoich badań naukowych lub odbycia części studiów – na podstawie tego zezwolenia i ważnego dokumentu podróży wjechać i przebywać na terytorium jednego lub kilku innych państw członkowskich na warunkach określonych w art. 26A, 26B i 26D oraz z zastrzeżeniem art. 26E.
2. Podczas mobilności, o której mowa w ust. 1, naukowcy mogą poza działalnością badawczą nauczać, a studenci mogą poza swoimi studiami pracować w jednym lub kilku innych państwach członkowskich, zgodnie z warunkami określonymi odpowiednio w art. 22 i 23.

3. Jeżeli naukowiec przenosi się do drugiego państwa członkowskiego zgodnie z art. 26A lub 26B, członkom rodziny posiadającym dokument pobytowy wydany zgodnie z art. 25 zezwala się na towarzyszenie temu naukowcowi w ramach jego mobilności na warunkach określonych w art. 26C.

Artykuł 26A

Krótkoterminowa mobilność naukowców

1. Naukowcy posiadający ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie mają prawo pozostać w celu przeprowadzenia części swoich badań naukowych w instytucji badawczej w jednym lub kilku innych państwach członkowskich przez okres do 180 dni na państwo członkowskie w każdym 360-dniowym okresie, z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym artykule.
2. Drugie państwo członkowskie może wymagać, by dany naukowiec lub instytucja badawcza w pierwszym państwie członkowskim lub instytucja badawcza w drugim państwie członkowskim powiadomili właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego i drugiego państwa członkowskiego o tym, że dany naukowiec zamierza przeprowadzić część swoich badań naukowych w instytucji badawczej w drugim państwie członkowskim.

W takich przypadkach drugie państwo członkowskie zezwala, by powiadomienia dokonywano:

- a) w momencie składania wniosku w pierwszym państwie członkowskim – jeżeli mobilność do drugiego państwa członkowskiego przewidziana jest już na tym etapie; lub
 - b) po przyjęciu naukowca do pierwszego państwa członkowskiego, gdy tylko będzie wiadomo o planowanej mobilności do drugiego państwa członkowskiego.
3. Jeżeli powiadomienia dokonano zgodnie z ust. 2 lit. a) i jeżeli drugie państwo członkowskie nie zgłosiło sprzeciwu pierwszemu państwu członkowskiemu zgodnie z ust. 6, mobilność naukowca do drugiego państwa członkowskiego może mieć miejsce w dowolnym momencie w ramach okresu ważności zezwolenia.

4. Jeżeli powiadomienia dokonano zgodnie z ust. 2 lit. b), mobilność można podjąć natychmiast po powiadomieniu drugiego państwa członkowskiego lub w dowolnym innym momencie po takim powiadomieniu w ramach okresu ważności zezwolenia.
- 4a. Powiadomienie obejmuje ważny dokument podróży przewidziany w art. 6 ust. 1 lit. a) oraz ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie obejmujące cały okres mobilności krótkoterminowej.
5. Drugie państwo członkowskie może wymagać, by wraz z powiadomieniem przekazano następujące dokumenty i informacje:
 - b) umowę o przyjęcie w pierwszym państwie członkowskim, o której mowa w art. 9, lub – jeśli wymaga tego drugie państwo członkowskie – umowę o przyjęcie zawartą z instytucją badawczą w drugim państwie członkowskim;
 - d) jeśli nie określono tego w umowie o przyjęcie, planowany okres i daty mobilności;
 - e) dowody potwierdzające, że dany naukowiec posiada ubezpieczenie zdrowotne obejmujące wszystkie rodzaje ryzyka zwyczajowo objęte ubezpieczeniem w przypadku obywateli danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c);
 - f) dowody potwierdzające, że podczas swojego pobytu naukowiec będzie posiadać wystarczające środki na pokrycie kosztów utrzymania bez konieczności korzystania z systemu pomocy społecznej danego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. f), a także na pokrycie kosztów podróży do pierwszego państwa członkowskiego w przypadkach, o których mowa w art. 26E ust. 4 lit. b).

Drugie państwo członkowskie może wymagać, by przed rozpoczęciem mobilności naukowca powiadamiający przekazał jego adres na terytorium drugiego państwa członkowskiego.

Państwa członkowskie mogą wymagać, by powiadamiający przedstawił dokumenty w języku urzędowym danego państwa członkowskiego lub w innym języku urzędowym Unii Europejskiej określonym przez dane państwo członkowskie.

6. W oparciu o powiadomienie, o którym mowa w ust. 2, drugie państwo członkowskie może zgłosić sprzeciw wobec mobilności naukowca na jego terytorium w terminie 30 dni od otrzymania kompletnego powiadomienia, jeżeli:
- a) nie zostały spełnione warunki określone w ust. 4a lub w stosownych przypadkach w ust. 5;
 - b) ma zastosowanie jeden z powodów odrzucenia wniosku określonych w art. 18 ust. 1 lit. b) lub d) lub w art. 18 ust. 2;
 - c) dobiegł końca maksymalny okres pobytu określony w ust. 1.
7. Naukowcy, którzy zostali uznani za osoby stanowiące zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, nie mają prawa wjazdu lub pobytu na terytorium drugiego państwa członkowskiego.
8. Właściwe organy drugiego państwa członkowskiego niezwłocznie informują na piśmie właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego oraz powiadamiającego o swoim sprzeciwie wobec mobilności. Jeśli drugie państwo członkowskie zgłosi sprzeciw wobec mobilności zgodnie z ust. 6, a mobilność jeszcze nie została podjęta, naukowcowi nie zezwala się na przeprowadzenie części badań naukowych w instytucji badawczej w drugim państwie członkowskim. W przypadku gdy mobilność została już pojęta, zastosowanie ma art. 26E ust. 4.
- 8a. Po wygaśnięciu terminu zgłoszenia sprzeciwu drugie państwo członkowskie może wydać danemu naukowcowi dokument poświadczający, że ma on prawo pozostać na jego terytorium i korzystać z praw przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Długoterminowa mobilność naukowców

1. W stosunku do naukowców posiadających ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie i zamierzających pozostać w celu przeprowadzenia części swoich badań naukowych w instytucji badawczej w jednym lub kilku innych państwach członkowskich przez okres dłuższy niż 180 dni na państwo członkowskie drugie państwo członkowskie:
 - a) stosuje postanowienia art. 26A i zezwala naukowcowi na pobyt na danym terytorium na podstawie zezwolenia wydanego przez pierwsze państwo członkowskie i podczas okresu ważności tego zezwolenia;

lub

 - b) stosuje procedurę przewidzianą w ust. 2–7.

Drugie państwo członkowskie może określić maksymalny okres długoterminowej mobilności naukowca, który wynosi co najmniej 360 dni.

2. W przypadku gdy składany jest wniosek o mobilność długoterminową:
 - a) drugie państwo członkowskie może wymagać, by dany naukowiec lub instytucja badawcza w pierwszym państwie członkowskim lub instytucja badawcza w drugim państwie członkowskim przekazali następujące dokumenty:
 - (i) ważny dokument podróży przewidziany w art. 6 ust. 1 lit. a) oraz ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie;
 - (ii) dowody potwierdzające, że dany naukowiec posiada ubezpieczenie zdrowotne obejmujące wszystkie rodzaje ryzyka zwyczajowo objęte ubezpieczeniem w przypadku obywateli danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c);

- (iii) dowody potwierdzające, że podczas swojego pobytu naukowiec będzie posiadać wystarczające środki na pokrycie kosztów utrzymania bez konieczności korzystania z systemu pomocy społecznej danego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. f), a także na pokrycie kosztów podróży do pierwszego państwa członkowskiego w przypadkach, o których mowa w art. 26E ust. 4 lit. b);
- (iv) umowę o przyjęcie w pierwszym państwie członkowskim, o której mowa w art. 9, lub – jeśli wymaga tego drugie państwo członkowskie – umowę o przyjęcie zawartą z instytucją badawczą w drugim państwie członkowskim;
- (v) jeśli nie określono tego w żadnym z dokumentów przedstawionych przez wnioskodawcę, planowany okres i daty mobilności.

Państwa członkowskie mogą wymagać, by wnioskodawca przekazał adres danego naukowca na ich terytorium.

Jeśli prawo krajowe państwa członkowskiego wymaga, by adres został przekazany w chwili składania wniosku, a dany naukowiec nie zna jeszcze swojego przyszłego adresu, państwa członkowskie akceptują adres tymczasowy. W takim przypadku dany naukowiec przekazuje swój stały adres najpóźniej w chwili gdy wydawane jest zezwolenie na mobilność długoterminową.

Państwa członkowskie mogą wymagać, by wnioskodawca przedstawił dokumenty w języku urzędowym danego państwa członkowskiego lub w innym języku urzędowym Unii Europejskiej określonym przez dane państwo członkowskie.

- b) drugie państwo członkowskie podejmuje decyzję w sprawie wniosku o mobilność długoterminową i powiadamia o niej wnioskodawcę na piśmie – jak najszybciej, ale nie później niż 90 dni po dacie wpłynięcia kompletnego wniosku do właściwych organów drugiego państwa członkowskiego;
- c) dany naukowiec nie ma obowiązku opuszczenia terytorium państw członkowskich w celu złożenia wniosku i nie podlega obowiązkowi wizowemu;

- d) naukowcowi zezwala się na prowadzenie badań naukowych w instytucji badawczej w drugim państwie członkowskim do czasu podjęcia przez właściwe organy decyzji w sprawie wniosku o mobilność długoterminową, o ile:
 - (i) nie upłynął okres, o którym mowa w art. 26A ust. 1, ani okres ważności zezwolenia wydanego przez pierwsze państwo członkowskie; oraz
 - (ii) jeśli wymaga tego drugie państwo członkowskie, kompletny wniosek został złożony w drugim państwie członkowskim co najmniej 30 dni przed rozpoczęciem mobilności długoterminowej danego naukowca;
- e) wniosek o mobilność długoterminową nie może zostać złożony w tym samym czasie co powiadomienie do celów mobilności krótkoterminowej. W przypadku gdy potrzeba mobilności długoterminowej pojawia się po podjęciu przez danego naukowca mobilności krótkoterminowej, drugie państwo członkowskie może zażądać, by wniosek o mobilność długoterminową został złożony co najmniej 30 dni przed końcem okresu mobilności krótkoterminowej.

3. Drugie państwo członkowskie może odrzucić wniosek o mobilność długoterminową, jeśli:

- a) nie zostały spełnione warunki określone w ust. 2 lit. a);
- b) ma zastosowanie jeden z powodów odrzucenia wniosku określonych w art. 18, z wyjątkiem art. 18 ust. 1 lit. a);
- c) w trakcie przedmiotowej procedury wygasa zezwolenie dotyczące danego naukowca w pierwszym państwie członkowskim;
- d) w stosownych przypadkach dobiegł końca maksymalny okres pobytu określony w ust. 1.

4. Naukowcy, którzy zostali uznani za osoby stanowiące zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, nie mają prawa wjazdu lub pobytu na terytorium drugiego państwa członkowskiego.

5. Jeśli właściwe organy drugiego państwa członkowskiego podejmą pozytywną decyzję w sprawie wniosku o mobilność długoterminową, o którym mowa w ust. 2, danemu naukowcowi wydaje się zezwolenie zgodnie z art. 15 ust. 4. Drugie państwo członkowskie informuje właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego o wydaniu zezwolenia na mobilność długoterminową.
6. Właściwe organy drugiego państwa członkowskiego mogą cofnąć zezwolenie na mobilność długoterminową, jeśli:
 - a) nie zostały spełnione lub przestały być spełniane warunki określone w ust. 2 lit. a) lub w ust. 4;
 - b) ma zastosowanie jeden z powodów cofnięcia zezwolenia określonych w art. 19, z wyjątkiem ust. 1 lit. a), ust. 2 lit. e), ust. 3, ust. 5 i ust. 6.
7. Gdy państwo członkowskie podejmuje decyzję w sprawie mobilności długoterminowej, zastosowanie ma odpowiednio art. 29 ust. 2, 3, 4 i 5.

Artykuł 26C

Mobilność członków rodziny naukowca

- 1. Członkowie rodziny naukowca posiadający ważny dokument pobytowy wydany przez pierwsze państwo członkowskie są uprawnieni do wjazdu do jednego lub kilku innych państw członkowskich i przebywania w nich, aby towarzyszyć naukowcowi.
1. Jeśli drugie państwo członkowskie stosuje procedurę powiadamiania, o której mowa w art. 26A ust. 2, wymaga, by zostały przekazane następujące dokumenty i informacje:
 - a) dokumenty i informacje wymagane w art. 26A ust. 4a i ust. 5 lit. d), e) i f) dotyczące członków rodziny towarzyszących danemu naukowcowi;
 - b) dowody potwierdzające, że dany członek rodziny przebywa jako członek rodziny naukowca w pierwszym państwie członkowskim zgodnie z art. 25.

Państwa członkowskie mogą wymagać, by wnioskodawca przedstawił wyżej wymienione dokumenty w języku urzędowym danego państwa członkowskiego lub w innym języku urzędowym Unii Europejskiej określonym przez dane państwo członkowskie.

Drugie państwo członkowskie może zgłosić sprzeciw wobec mobilności danego członka rodziny na swoje terytorium, jeśli nie zostały spełnione warunki określone w lit. a) i b). Do tych członków rodziny zastosowanie mają odpowiednio przepisy art. 26A ust. 6 lit. b), ust. 6 lit. c) i ust. 8.

2. Jeśli drugie państwo członkowskie stosuje procedurę ustanowioną w art. 26B ust. 1 lit. b), dany naukowiec lub członkowie rodziny danego naukowca składają wniosek we właściwych organach drugiego państwa członkowskiego. Drugie państwo członkowskie wymaga, by wnioskodawca przekazał następujące dokumenty i informacje dotyczące członków rodziny:
 - a) dokumenty i informacje wymagane w art. 26B ust. 2 lit. a) ppkt (i), (ii), (iii) i (v) dotyczące członków rodziny towarzyszących danemu naukowcowi;
 - b) dowody potwierdzające, że dany członek rodziny przebywa jako członek rodziny naukowca w pierwszym państwie członkowskim zgodnie z art. 25.

Państwa członkowskie mogą wymagać, by wnioskodawca przedstawił wyżej wymienione dokumenty w języku urzędowym danego państwa członkowskiego lub w innym języku urzędowym Unii Europejskiej określonym przez dane państwo członkowskie.

Drugie państwo członkowskie może odrzucić wniosek o mobilność danego członka rodziny na swoje terytorium, jeśli nie zostały spełnione warunki określone w lit. a) i b). Do tych członków rodziny zastosowanie mają odpowiednio przepisy art. 26B ust. 2 lit. b), ust. 2 lit. c), ust. 3 lit. b), ust. 3 lit. c), ust. 3 lit. d), ust. 5, ust. 6 lit. b) i ust. 7.

Okres ważności zezwolenia dla członków rodziny naukowca upływa zasadniczo w dniu wygaśnięcia zezwolenia wydanego danemu naukowcowi przez drugie państwo członkowskie.

Zezwolenie na mobilność członków rodziny może zostać cofnięte lub jego ważność może nie zostać przedłużona, jeśli zezwolenie na mobilność naukowca, któremu towarzyszą, zostaje cofnięte lub jego ważność nie zostaje przedłużona, a oni sami nie posiadają autonomicznego prawa pobytu.

3. Członkowie rodziny naukowca, którzy zostali uznani za osoby stanowiące zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, nie mają prawa wjazdu lub pobytu na terytorium drugiego państwa członkowskiego.

Artykuł 26D

Mobilność studentów

1. Studenci posiadający ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie i objęci programem UE lub programem wielostronnym obejmującym środki w zakresie mobilności lub porozumieniem między co najmniej dwiema instytucjami szkolnictwa wyższego są uprawnieni do wjazdu do jednego lub kilku innych państw członkowskich i do pozostania w nich w celu odbycia części swoich studiów w instytucji szkolnictwa wyższego przez okres do 360 dni na państwo członkowskie, z zastrzeżeniem warunków określonych w ustępach 2–8a.

Student nieobjęty programem UE lub programem wielostronnym obejmującym środki w zakresie mobilności ani porozumieniem między co najmniej dwiema instytucjami szkolnictwa wyższego składa wniosek o zezwolenie na wjazd do drugiego państwa członkowskiego i o pozostanie w nim w celu odbycia części swoich studiów w instytucji szkolnictwa wyższego zgodnie z art. 6 i 10.

2. Drugie państwo członkowskie może wymagać, by dana instytucja szkolnictwa wyższego w pierwszym państwie członkowskim lub instytucja szkolnictwa wyższego w drugim państwie członkowskim lub student powiadomili właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego i drugiego państwa członkowskiego o tym, że dany student zamierza odbyć część swoich studiów w instytucji szkolnictwa wyższego w drugim państwie członkowskim.

W takich przypadkach drugie państwo członkowskie zezwala, by powiadomienia dokonywano:

- a) w momencie składania wniosku w pierwszym państwie członkowskim – jeżeli mobilność do drugiego państwa członkowskiego przewidziana jest już na tym etapie; lub
- b) po przyjęciu danego studenta do pierwszego państwa członkowskiego, gdy tylko będzie wiadomo o planowanej mobilności do drugiego państwa członkowskiego.

3-a. Jeżeli powiadomienia dokonano zgodnie z ust. 2 lit. a) i jeżeli drugie państwo członkowskie nie zgłosiło sprzeciwu pierwszemu państwu członkowskiemu zgodnie z ust. 6, mobilność studenta do drugiego państwa członkowskiego może mieć miejsce w dowolnym momencie w ramach okresu ważności zezwolenia.

4. Jeżeli powiadomienia dokonano zgodnie z ust. 2 lit. b) i jeżeli drugie państwo członkowskie nie zgłosiło sprzeciwu na piśmie wobec mobilności danego studenta, zgodnie z ust. 6, mobilność jest uznawana za zatwierdzoną i może mieć miejsce w drugim państwie członkowskim.

4a. Powiadomienie obejmuje ważny dokument podróży przewidziany w art. 6 ust. 1 lit. a) oraz ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie obejmujące cały okres mobilności.

5. Drugie państwo członkowskie może wymagać, by wraz z powiadomieniem przekazano następujące dokumenty i informacje:

- a) dowody potwierdzające, że dany student odbywa część swoich studiów w drugim państwie członkowskim w ramach programu UE lub programu wielostronnego obejmującego środki w zakresie mobilności lub w ramach porozumienia między co najmniej dwiema instytucjami szkolnictwa wyższego, oraz dowody potwierdzające, że dany student został przyjęty przez instytucję szkolnictwa wyższego w drugim państwie członkowskim;
- b) jeśli nie określono tego w lit. a), planowany okres i daty mobilności;

- c) dowody potwierdzające, że dany student posiada ubezpieczenie zdrowotne obejmujące wszystkie rodzaje ryzyka zwyczajowo objęte ubezpieczeniem w przypadku obywateli danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c);
- d) dowody potwierdzające, że podczas swojego pobytu dany student będzie posiadać wystarczające środki na pokrycie kosztów utrzymania bez konieczności korzystania z systemu pomocy społecznej danego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. f), na pokrycie kosztów swoich studiów, a także kosztów podróży do pierwszego państwa członkowskiego w przypadkach, o których mowa w art. 26E ust. 4 lit. b);
- e) w stosownych przypadkach dowody potwierdzające wniesienie opłat pobieranych przez instytucję szkolnictwa wyższego.

Drugie państwo członkowskie może wymagać, by przed rozpoczęciem mobilności studenta powiadamiający przekazał jego adres na terytorium drugiego państwa członkowskiego.

Państwa członkowskie mogą wymagać, by powiadamiający przedstawił dokumenty w języku urzędowym danego państwa członkowskiego lub w innym języku urzędowym Unii Europejskiej określonym przez dane państwo członkowskie.

6. W oparciu o powiadomienie, o którym mowa w ust. 2, drugie państwo członkowskie może zgłosić sprzeciw wobec mobilności studenta na jego terytorium w terminie 30 dni od otrzymania kompletnego powiadomienia, jeżeli:
 - a) nie zostały spełnione warunki określone w ust. 4a lub w ust. 5;
 - c) ma zastosowanie jeden z powodów odrzucenia wniosku określonych w art. 18 ust. 1 lit. b) lub d) lub w art. 18 ust. 2;
 - e) dobiegł końca maksymalny okres pobytu określony w ust. 1.
7. Studenci, którzy zostali uznani za osoby stanowiące zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, nie mają prawa wjazdu lub pobytu na terytorium drugiego państwa członkowskiego.

8. Właściwe organy drugiego państwa członkowskiego niezwłocznie informują na piśmie właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego oraz powiadamiającego o swoim sprzeciwie wobec mobilności. Jeśli drugie państwo członkowskie zgłosi sprzeciw wobec mobilności zgodnie z ust. 6, studentowi nie zezwala się na odbycie części studiów w instytucji szkolnictwa wyższego w drugim państwie członkowskim.
- 8a) Po wygaśnięciu terminu zgłoszenia sprzeciwu drugie państwo członkowskie może wydać danemu studentowi dokument poświadczający, że jest ma on prawo pozostać na jego terytorium i korzystać z praw przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 26E

Zabezpieczenia i sankcje w przypadkach mobilności

1. Jeśli zezwolenie do celu prowadzenia badań naukowych lub odbywania studiów zostało wydane przez właściwe organy państwa członkowskiego niestosującego w pełni dorobku Schengen, a dany naukowiec lub student przekraczają granicę zewnętrzną, by wjechać do drugiego państwa członkowskiego w ramach mobilności, właściwe organy drugiego państwa członkowskiego mają prawo wymagać jako dowodu potwierdzającego mobilność przedstawienia ważnego zezwolenia wydanego przez pierwsze państwo członkowskie oraz:
- a) kopii powiadomienia zgodnie z art. 26A ust. 2 lub art. 26D ust. 2
- lub
- b) jeśli drugie państwo członkowskie zezwala na mobilność bez powiadomienia, dowodu potwierdzającego, że dany student odbywa część swoich studiów w drugim państwie członkowskim w ramach programu UE lub programu wielostronnego obejmującego środki w zakresie mobilności lub w ramach porozumienia między co najmniej dwiema instytucjami szkolnictwa wyższego, a w odniesieniu do naukowców – kopii umowy o przyjęcie określającej szczegóły mobilności danego naukowca, a jeśli szczegóły mobilności nie są określone w umowie o przyjęcie – pisma z instytucji badawczej w drugim państwie członkowskim określającego przynajmniej długość trwania mobilności wewnątrzunijnej oraz lokalizację danej instytucji badawczej w drugim państwie członkowskim.

W przypadku członków rodziny naukowca właściwe organy drugiego państwa członkowskiego mają prawo wymagać jako dowodu potwierdzającego mobilność przedstawienia ważnego zezwolenia wydanego przez pierwsze państwo członkowskie oraz kopii powiadomienia zgodnie z art. 26C ust. 1 lub dowodu potwierdzającego, że towarzyszą oni danemu naukowcowi.

2. Jeśli właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego cofają zezwolenie, w stosownych przypadkach natychmiast informują o tym organy drugiego państwa członkowskiego.
3. Drugie państwo członkowskie może wymagać, by jednostka przyjmująca drugiego państwa członkowskiego lub dany naukowiec, lub student informowali o wszelkich zmianach wpływających na warunki, na podstawie których zezwolono na podjęcie mobilności.
4. W przypadku gdy dany naukowiec lub w stosownych przypadkach członkowie jego rodziny, lub dany student przestali spełniać warunki mobilności:
 - a) drugie państwo członkowskie może zażądać, by dany naukowiec i w stosownych przypadkach członkowie jego rodziny lub dany student natychmiast zaprzestali wszelkiej działalności i opuścili terytorium państwa;
 - b) pierwsze państwo członkowskie na wniosek drugiego państwa członkowskiego bez formalności i niezwłocznie zezwala na ponowny wjazd danego naukowca i w stosownych przypadkach członków jego rodziny lub danego studenta. Ma to również zastosowanie, jeżeli upłynął termin ważności zezwolenia wydanego przez pierwsze państwo członkowskie lub zezwolenie takie zostało cofnięte w okresie mobilności w obrębie drugiego państwa członkowskiego.
5. W przypadkach gdy dany naukowiec lub członkowie jego rodziny, lub dany student przekraczają granicę zewnętrzną państwa członkowskiego stosującego w pełni dorobek Schengen, to państwo członkowskie sprawdza dane w systemie informacyjnym Schengen. To państwo członkowskie odmawia prawa do wjazdu osobom lub zgłasza sprzeciw wobec mobilności osób, o których w systemie informacyjnym Schengen dokonano wpisu do celów odmowy pozwolenia na wjazd i pobyt.

ROZDZIAŁ VII

PROCEDURA I PRZEJRZYSTOŚĆ

Artykuł 27

Sankcje wobec jednostek przyjmujących

Państwa członkowskie mogą przewidzieć sankcje wobec jednostek przyjmujących lub w przypadkach objętych art. 23 wobec pracodawców, którzy nie spełnili swoich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy. Sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 29

Gwarancje proceduralne i przejrzystość

1. Właściwe organy danego państwa członkowskiego podejmują decyzję w sprawie wniosku o zezwolenie lub przedłużenie ważności takiego zezwolenia oraz powiadamiają wnioskodawcę o tej decyzji na piśmie najszybciej jak to możliwe, lecz nie później niż w terminie 90 dni od daty gdy złożony został kompletny wniosek, zgodnie z procedurami powiadamiania ustanowionymi w prawie krajowym.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, w przypadku gdy procedura przyjmowania jest związana z zatwierdzoną jednostką przyjmującą, o której mowa w art. 8 i art. 13a, decyzję w sprawie kompletnego wniosku podejmuje się jak najszybciej, najpóźniej w terminie 60 dni.
3. Jeżeli informacje lub dokumenty przedstawione na poparcie wniosku są niekompletne, właściwe organy powiadamiają wnioskodawcę w rozsądnym terminie o wymaganych dodatkowych informacjach oraz wyznaczają rozsądny termin ich przedstawienia. Bieg terminu, o którym mowa w ust. 1 lub 2, zawiesza się do czasu uzyskania przez właściwe organy wymaganych dodatkowych informacji. W przypadku niedostarczenia dodatkowych informacji lub dokumentów w wyznaczonym terminie wniosek może zostać odrzucony.

4. Uzasadnienie decyzji o uznaniu wniosku za niedopuszczalny lub o odrzuceniu wniosku, lub o odmowie przedłużenia ważności zezwolenia jest wydawane wnioskodawcy na piśmie. Uzasadnienie decyzji o cofnięciu zezwolenia jest wydawane obywatelowi państwa trzeciego na piśmie. Uzasadnienie decyzji o cofnięciu zezwolenia może również zostać wydane na piśmie jednostce przyjmującej.
5. Wszelkie decyzje o uznaniu wniosku o zezwolenie za niedopuszczalny lub o odrzuceniu wniosku, lub o odmowie przedłużenia ważności zezwolenia, lub o jego cofnięciu podlegają zaskarżeniu w danym państwie członkowskim zgodnie z prawem krajowym. W pisemnym powiadomieniu podaje się informację, do którego sądu lub organu administracyjnego można wnieść odwołanie, a także podaje się termin wniesienia odwołania.

Artykuł 30

Przejrzystość i dostęp do informacji

Państwa członkowskie zapewniają wnioskodawcom łatwy dostęp do informacji na temat wszystkich dowodów potwierdzających, które należy załączyć do wniosku, oraz łatwy dostęp do informacji na temat warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, a w stosownych przypadkach członków ich rodziny, w tym praw, obowiązków i gwarancji proceduralnych. Obejmuje to, w stosownych przypadkach, poziom miesięcznych wystarczających środków, w tym wystarczających środków potrzebnych na pokrycie kosztów studiów lub kosztów szkolenia, bez uszczerbku dla indywidualnego badania każdego przypadku, oraz stosowanych opłat. Właściwe organy w każdym z państw członkowskich publikują wykaz jednostek przyjmujących zatwierdzonych do celów niniejszej dyrektywy. Zaktualizowane wersje takich wykazów publikuje się jak najszybciej, gdy nastąpiły w nich jakiekolwiek zmiany.

Artykuł 31

Oplaty

Państwa członkowskie mogą wymagać od obywateli państw trzecich, w tym w stosownych przypadkach członków rodziny lub jednostek przyjmujących, by uiszczali opłaty za przygotowywanie powiadomień oraz rozpatrywanie wniosków zgodnie z niniejszą dyrektywą. Opłaty te nie mogą być nieproporcjonalne ani wygórowane.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 32

Współpraca punktów kontaktowych

1. Państwa członkowskie wyznaczają punkty kontaktowe, które skutecznie ze sobą współpracują i są odpowiedzialne za odbiór i przekazywanie informacji koniecznych do wdrożenia artykułów 26A–26E. Państwa członkowskie przyznają pierwszeństwo wymianie informacji w drodze elektronicznej.
2. Każde państwo członkowskie informuje pozostałe państwa członkowskie, za pośrednictwem krajowych punktów kontaktowych, o których mowa w ust. 1, o:
 - a) procedurach mających zastosowanie do mobilności, o których mowa w artykułach 26A–26D;
 - aa) tym, czy zezwala na przyjęcie studentów i naukowców jedynie za pośrednictwem zatwierdzonych instytucji badawczych lub zatwierdzonych instytucji szkolnictwa wyższego,
 - b) wielostronnych programach dla studentów i naukowców, które obejmują środki w zakresie mobilności, oraz o porozumieniach między co najmniej dwiema instytucjami szkolnictwa wyższego.

Artykuł 33

Dane statystyczne

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji dane statystyczne o liczbie zezwoleń wydanych do celów niniejszej dyrektywy i powiadomień otrzymanych zgodnie z artykułami 26A ust. 2 lub 26D ust. 2 oraz w zakresie, w jakim to możliwe, o liczbie obywateli państw trzecich, którym przedłużono ważność zezwoleń lub je cofnięto. W taki sam sposób przekazywane są dane statystyczne o przyjętych członkach rodziny naukowca. Te dane statystyczne są zdezagregowane według kryterium obywatelstwa oraz w zakresie, w jakim to możliwe, według kryterium okresu ważności zezwoleń.

2. Dane statystyczne, o których mowa w ust. 1, dotyczą okresów odniesienia o długości jednego roku kalendarzowego i są przekazywane Komisji w ciągu sześciu miesięcy od zakończenia roku odniesienia. Pierwszym rokiem odniesienia jest rok ...^{*}.
3. Dane statystyczne, o których mowa w ust. 1, są przekazywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 862/2007.

Artykuł 34

Sprawozdawczość

Okresowo, po raz pierwszy [pięć lat od daty transpozycji niniejszej dyrektywy], Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania o stosowaniu niniejszej dyrektywy w państwach członkowskich, a w stosownych przypadkach – propozycje zmian.

Artykuł 35

Transpozycja

1. Najpóźniej [dwa lata od dnia wejścia w życie] państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

^{*} Dz.U.: proszę wpisać datę: jeden rok po dacie, o której mowa w art. 35.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 36

Uchylenie

Dyrektywy 2005/71/WE oraz 2004/114/WE tracą moc w odniesieniu do państw członkowskich, które są związane niniejszą dyrektywą, ze skutkiem od [*dnia następującego po dacie określonej w art. 35 ust. 1 akapit pierwszy niniejszej dyrektywy*], bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku I część B.

Dla państw członkowskich, które są związane niniejszą dyrektywą, odesłanie do uchylonych dyrektyw należy odczytywać jako odesłanie do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji z załącznika II.

Artykuł 37

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 38

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Przewodniczący

Przewodniczący

Część A

Uchylona dyrektywa i wykaz jej kolejnych zmian (o których mowa w art. 37)

Dyrektywa 2004/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 375 z 23.12.2004, s. 12)

Dyrektywa 2005/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 289 z 3.11.2005, s. 15)

Część B

Wykaz terminów transpozycji do prawa krajowego [i rozpoczęcia stosowania]
(o których mowa w art. 36)

Dyrektywa	Termin transpozycji	Data stosowania
2004/114/WE	12.1.2007	
2005/71/WE	12.10.2007	

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 2004/114/WE	Dyrektywa 2005/71/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1 lit. a)		art. 1 lit. a)
art. 1 lit. b)		–
–		art. 1 lit. b) i c)
art. 2 zdanie wprowadzające		art. 3 zdanie wprowadzające
art. 2 lit. a)		art. 3 lit. a)
art. 2 lit. b)		art. 3 lit. c)
art. 2 lit. c)		art. 3 lit. d)
art. 2 lit. d)		art. 3 lit. e)
–		art. 3 lit. f) i g)
art. 2 lit. e)		art. 3 lit. l)
art. 2 lit. f)		art. 3 lit. h)
art. 2 lit. g)		–
–		art. 3 lit. i)
–		art. 3 lit. m) – s)
art. 3 ust. 1		art. 2 ust. 1
art. 3 ust. 2		art. 2 ust. 2 lit. a) – e)
–		art. 2 ust. 2 lit. f) i g)
art. 4		art. 4
art. 5		art. 5 ust. 1

–		art. 5 ust. 2
art. 6 ust. 1		art. 6 lit. a) – e)
–		art. 6 lit. f)
art. 6 ust. 2		–
–		art. 7
art. 7 ust. 1 zdanie wprowadzające		art. 10 ust. 1 zdanie wprowadzające
art. 7 ust. 1 lit. a)		art. 10 ust. 1 lit. a)
art. 7 ust. 1 lit. b) i c)		–
art. 7 ust. 1 lit. d)		art. 10 ust. 1 lit. b)
art. 7 ust. 2		art. 10 ust. 2
–		art. 10 ust. 3
art. 8		–
–		art. 11
art. 9 ust. 1 i 2		art. 12 ust. 1 i 2
art. 10 zdanie wprowadzające		art. 13 ust. 1 zdanie wprowadzające
art. 10 lit. a)		art. 13 ust. 1 lit. a)
art. 10 lit. b) i c)		–
–		art. 12 ust. 1 lit. b)
–		art. 12 ust. 2
art. 11 zdanie wprowadzające		art. 14 ust. 1 zdanie wprowadzające
art. 11 lit. a)		–
art. 11 lit. b)		art. 13 ust. 1 lit. a)

art. 11 lit. c)		art. 13 ust. 1 lit. b)
art. 11 lit. d)		art. 13 ust. 1 lit. c)
art. 12 – 15		–
–		art. 14, 15 i 16
art. 16 ust. 1		art. 20 ust. 1 zdanie wprowadzające
–		art. 20 ust. 1 lit. a) – c)
art. 16 ust. 2		art. 20 ust. 2
–		art. 21
art. 17 ust. 1 akapit pierwszy		art. 23 ust. 1
art. 17 ust. 1 akapit drugi		art. 23 ust. 2
art. 17 ust. 2		art. 23 ust. 3
art. 17 ust. 3		–
art. 17 ust. 4		art. 23 ust. 4
–		art. 15, 24, 25, 27
–		art. 17
art. 18 ust. 1		–
–		art. 29 ust. 1
art. 18 ust. 2, 3 i 4		art. 29 ust. 2, 3 i 4
art. 19		–
–		art. 30
art. 20		art. 31

–		art. 32 i 33
art. 21		art. 34
art. 22 – 25		–
–		art. 35, 36 i 37
art. 26		art. 38
–		załączniki I i II
	art. 1	–
	art. 2 zdanie wprowadzające	–
	art. 2 lit. a)	art. 3 lit. a)
	art. 2 lit. b)	art. 3 lit. i)
	art. 2 lit. c)	art. 3 lit. k)
	art. 2 lit. d)	art. 3 lit. b)
	art. 2 lit. e)	–
	art. 3 i 4	–
	art. 5	art. 8
	art. 6 ust. 1	art. 9 ust. 1
	–	art. 9 ust. 1 lit. a) – f)
	art. 6 ust. 2 lit. a)	art. 9 ust. 2 lit. a)
	art. 6 ust. 2 lit. a), b) i c)	–
	art. 6 ust. 3, 4 i 5	art. 9 ust. 3, 4 i 5
	art. 7	–
	art. 8	art. 16 ust. 1
	art. 9	–

	art. 10 ust. 1	art. 19 ust. 2 lit. a)
	–	art. 19 ust. 2 lit. b)
	art. 10 ust. 2	–
	art. 11 ust. 1 i 2	art. 22
	art. 12 zdanie wprowadzające	–
	art. 12 lit. a)	–
	art. 12 lit. b)	–
	art. 12 lit. c)	art. 21 ust. 1
	art. 12 lit. d)	–
	art. 12 lit. e)	–
	–	art. 21 ust. 2
	art. 13 ust. 1	art. 26 ust. 1
	art. 13 ust. 2	art. 26 ust. 1
	art. 13 ust. 3 i 5	art. 26 ust. 1
	art. 13 ust. 4	–
	–	art. 26 ust. 2, 3 i 4
	art. 14 – 21	–

Wspólne oświadczenia Komisji i Parlamentu Europejskiego

„Parlament Europejski i Komisja rozumieją art. 18 ust. 2 lit. f) tej dyrektywy jako zezwalający państwom członkowskim na odrzucenie wniosku wyłącznie indywidualnie dla każdego przypadku i po rozważeniu szczególnych okoliczności dotyczących danego obywatela państwa trzeciego oraz uwzględnieniu zasady proporcjonalności i posiadanych dowodów lub poważnych i obiektywnych powodów. Komisja dopilnuje, by państwa członkowskie przy transpozycji dyrektywy wdrożyły ten przepis zgodnie z powyższą wykładnią i przekaże Parlamentowi i Radzie informacje na ten temat, w ramach swoich obowiązków na mocy art. 34.

Parlament Europejski i Komisja uznają, że włączenie tego przepisu do niniejszej dyrektywy nie powinno stanowić precedensu dla przyszłych instrumentów w zakresie legalnej migracji”.
